

KRAJEM svatého ANTONÍNKA

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

ZÁŘÍ - ŘÍJEN 2009

VESELÍ NAD MORAVOU • VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM
HLUK • BLATNIČKA • BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA
MALÁ VRBKA • JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA - VÁPENKY

11

Ostrožsko na Slovákých slavnostech vína

Velké poděkování patří všem z vás, kteří jste reprezentovali náš mikroregion na Slovákých slavnostech vína a otevřených památek v Uherském Hradišti. Při průvodu krojovaných bylo dojemné sledovat, jaké obrovské bohatství nám zanechali v krojích či písních naši předkové. Děkujeme vám všem, kteří se snažíte lidovou kulturu udržovat a vychovávat v jejím duchu ty, kteří přicházejí po nás.

Vážení čtenáři,

srdečně vás zdravíme a velmi vám děkujeme za váš trvalý zájem o náš časopis mikroregionů Ostrožska a Horňácka. Naše poděkování je o to větší, že o časopis máte zájem i ve chvíli, kdy jsme byli nuceni přistoupit k jeho zdražení. Díky moc!

S vydáním tohoto čísla jsme čekali až do chvíle, než se v Uherském Hradišti sešly tisíce krojovaných na Slováckých slavnostech vína.

Byli jste se v Uherském Hradišti podívat? Když jsme stáli u hlavního pódia a kolem nás šli zástupci mnoha míst našeho Slovácka, žasli jsem nad fantastickou nádherou a pestrostí krojů. Znovu jsme si uvědomili, jaký poklad nám tady naši předci zanechali, jaká krása i poznání se skrývá v lidové kultuře, jejíž součástí jsou i kroje.

Ten, kdo náš časopis podrobně zná, ví, že se snažíme právě lidové kultuře hodně věnovat. Považujeme ji totiž za hodnotu, která má svou ohromnou cenu i v našem jednadvacátém století. A to možná větší než kdykoliv v minulosti.

Dovolte nám proto připomenout „reklamní poutač“, kterým k nám lákáme turisty. Ten zní: Místo, kde se prolíná tradice s rozvojem cestovního ruchu. Přejme si, aby nešlo jen o reklamní „fígl“. A povšimněte si, kolik důležitého toho dělají naše mikroregiony. Dokončené projekty v obcích a městech, nové orientační značení, výborný katalog i turistický web.

Když jsme toto všechno viděli, říkali jsme si, že naše Ostrožsko i Horňácko vypadá pořád lépe a díky novým propagačním materiálům o něm bude rovněž vědět stále více turistů.

Ted' už jde „jen“ o to, aby tady turisté našli slušné, vstřícné a přátelské obyvatele - jak se ale dozvíte i v našem časopisu, takoví lidé tady našťestí stále ještě žijí.

**Radek Bartoníček,
Zuzana Lipárová**

UHERSKÉ HRADIŠTĚ

4, 5 - Slovácké slavnosti vína a také nový turistický web

OSTROŽSKO, HORŇÁCKO

8, 9 - Byli jsme na zahájení školního roku

SV. ANTONÍNEK

10 - Misionář z Haiti na děkovné dožínkové pouti

VELKÁ NAD VELIČKOU

11, 12, 13 - Bouřka nad známými Horňáckými slavnostmi

VESELÍ NAD MORAVOU

14, 15 - Průvodce tím nejdůležitějším z dění ve městě

UHERSKÝ OSTROH

16, 17 - Portrét skladatele Blahoslava Smišovského

HLUK

18 - Hlucká jízda králů vyjela na dožínky do Brna

OSTROŽSKÁ LHOTA

24 - Lhotské hody měly mnoho desítek krojovaných

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES

28 - Povídání s výrobcem cimbalů Jiřím Galuškou

KUŽELOV

30, 31 - Reportáž o úspěšných hasičkách

HLUK

34, 35 - Rozhovor se starostou Hluku Janem Šimčíkem

LIPOV

36 - Ve škole je příliš málo žáků, obec bude doplácet

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Zámecká 24, Uh. Ostroh, PSČ 687 24
Redakce: Radek Bartoníček, www.slovackoDNES.cz, radekbartonicek@klickni.cz, tel.: 602 433 970, Zuzana Lipárová, tic@ostrozska.cz, tel.: 731 166 831, Stanislav Dufka, sdufka@seznam.cz
Jazyková úprava: Mgr. Zdeňka Pokorná
e-mail: mikroregion@ostrozska.cz, www.ostrozska.cz, cena výtisku 20 Kč.
Design, grafické zpracování: Vladimír Šopík, lvprint@lvprint.cz, 776 776 008
Tisk: LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 572 556 225
Foto na titulní straně: Paní Štefaníková z Hluku obléká do kroje svobodnou dívku (FOTO: Petr Titz)
Další číslo vyjde: 15. listopadu 2009

A jsme ve finále!

Mikroregion Ostrožsko má ojedinělý propagační katalog, film a turistický web. Objevily se i orientační tabule.

Těžko by šlo přiblížit, jak radostná atmosféra panovala v minulých dnech v sídle našeho Mikroregionu Ostrožsko.

Po mnoha týdnech práce se totiž podařilo dokončit hned několik velkých projektů, které přinesou prospěch nám, kteří

kovi za veškerou práci. Moc chci poděkovat i Renatě Polišenské, která vytvořila obsah katalogu. A nerada bych zapomněla na fotografy Petra Títze a Radka Frýsu. Všichni dělali svou práci s nadšením a maximální snahou nám pomoci,“

v této části Slovácka žijeme. Do oběhu se dostává pět tisíc zbrusu nových katalogů, ve kterých se můžete dozvědět velmi mnoho zajímavých informací o všech obcích a městech Ostrožska. Katalogem vás přitom provází dívka v kroji, kterou můžete vidět od chvíle, kdy si na prvních stránkách začíná kroj oblékat až po konec katalogu, kdy už je do krásného uherskoostrožského kroje oblečena.

„Velmi bych chtěla poděkovat všem, kteří se na tomto katalogu podíleli. Byla to práce hodně náročná, ale jsem přesvědčená, že výsledek se podařil na jedničku,“ pochvaluje si manažerka Mikroregionu Ostrožsko Jana Bujáková.

Ta je šťastná, že se jí podařilo po spolupráci na katalogu získat špičkové odborníky ze Slováckého muzea v Uherském Hradišti.

„Jsem velmi vděčná paní Romaně Habartové, paní Blance Rašticové a panu Jiřímu Jilí-

míní Jana Bujáková, která chce i takto přes časopis poděkovat třem zaměstnancům Mikroregionu Ostrožsko - Zuzaně Lipárové, Broňku Zámečnickovi a Ing. Barboře Válkové.

Vedle katalogu ale bude náš mikroregion propagovat i nový desetiminutový film a turistický portál, který vznikl ve spolupráci se slovenským Mikroregionem Teplička. Po kliknutí na internet tak zájemci najdou na stránkách www.ostrozscko.cz zcela nové stránky. Jejich obsah je hodně rozsáhlý, od fotografií přes informace o turistických či přírodních zajímavostech, tradicích až po historii. A samozřejmě - nechybějí ani aktuální informace, které budou pravidelně doplňovány. Mimochodem, na webu www.ostrozscko.cz si můžete pustit zmiňovaný film, který vás provede celým Ostrožskem.

„Film začíná známou písničkou Za tichou Moravou, ke které složil hudbu hudební skladatel

Dívka, která vás provází katalogem Ostrožska

Tato dívka na snímku fotografa Petra Títze se jmenuje Iva a v příštích týdnech bude určitě slavnější než vůbec ještě tuší. Právě ona byla totiž vybraná k nafotografování katalogu Mikroregionu Ostrožska. V katalogu ji můžete vidět na mnoha místech v různých částech kroje. Iva například prala prádlo u potůčku, jezdila na kole, koštovala víno ve vinném sklípku - a bylo toho ještě mnohem víc, však se do katalogu podívejte, je zdarma k dostání na našem informačním centru. A slečnu Ivu jsme se rozhodli dát také na titulní stranu tohoto čísla časopisu Krajem svatého Antonínka.

z Uherského Ostrohu Blahoslav Smišovský. I jemu bych ráda velmi poděkovala, pan Smišovský nám dokonce písničku sám přinesl,“ podotkla manažerka.

„Díky těmto všem propagačním projektům bude Ostrožsko pro lidi podstatně viditelnější, a já věřím, že jich k nám také mnoho přijede,“ prohlašuje manažerka. **„Určitě tady máme co nabídnout. Navíc díky novým orientačním cedulím můžeme**

všechny zájemce jednoduše nasměřovat na mnohá místa,“ dodala Jana Bujáková.

Nové orientační tabule jsou takřka všude. Ty větší, s nápisem „Vítá vás Mikroregion Ostrožsko“, jsou na vjezdech do všech obcí a měst, menší směrovací tabule ukazují na ulice a další důležitá místa, opět ve všech obcích a městech Ostrožska. Tedy - vítajte na Ostrožsku, u nás doma.

RB

Klikněte: www.ostrozsko.cz

Zatímco z venku byl slyšet „bzukot“ Slováckých slavností vína, hosté v galerii historické budovy Reduty v Uherském Hradišti mohli vidět poprvé zbrusu nové výsledky práce Mikroregionu Ostrožsko. Výsledky, které mají podobu tří propagačních „produktů“: internetových stránek, krátkého filmu a katalogu.

Nálada byla slavnostní, a řekl bych, že i „oddechová“, protože na všech třech věcech se pracovalo do poslední chvíle tak, aby byly opravdu „vyšňořeny“.

„Jsem velmi rád, že jsme všechno výborně zvládli. To, jak se nyní prezentujeme, je přesně to, co chceme představit lidem, kteří k nám zavítají“, pochvaloval si předseda správní rady Mikroregionu Ostrožsko a zároveň starosta Uherského Ostrohu Vlastimil Vaněk.

Předseda Mikroregionu Ostrožsko Vlastimil Vaněk (vlevo), předseda Mikroregionu Teplička Štefan Škultéty a paní Romana Habartová ze Slováckého muzea si připíjejí na rozvoj cestovního ruchu v našich regionech. Spolupráce se slovenskými partnery v rámci projektu s názvem Turistika bez hranic byla možná díky Evropskému fondu pro regionální rozvoj. Jen tak mohly vzniknout nové internetové stránky, film, katalog a další propagační materiály i orientační značení.

Přitom velmi děkoval manažerce Mikroregionu Janě Bujákové za práci, kterou na celém projektu odvedla. Právě ona dva roky pracovala na tom, aby náš Mikroregion uspěl v projektu Turistika bez hranic, v rámci kterého bylo možné mimo jiné připravit internetové stránky, film i katalog.

Všechny nové věci, o kterých jsem se zmínil, nejsou určeny jen turistům, ale ještě více nám, kteří tady žijeme.

Obsahově pestrý katalog můžete získat zdarma v sídle našeho Mikroregionu na Informačním centru v Uherském Ostrohu. O kvalitě nových internetových stránek, které jsou nabitě mnoha informacemi, včetně aktuálního dění, se můžete přesvědčit kdekoliv na internetu. Stačí sednout a kliknout několik málo písmenek: www.ostrozsko.cz. **RB**

Závodili jsme na dračích lodích

Stále populárnější jsou závody dračích lodí v Ostrožské Nové Vsi. Když jsem se šel podívat na letošní závody, bylo až neuvěřitelné, kolik lidí jsem viděl. Obrovské množství z nich bylo na suchu, kde čekali na příležitost vrhnout se do lodí a rozdat si to o co nejlepší umístění. Tým našeho Mikroregionu se stejně jako loni zúčastnil závodu firemních posádek, v němž statečně bojoval o slušné umístění. První místa z toho sice nakonec nebyla, ale kdo vesloval, nelitoval - a kdo se účastnil, zaslouží uznání.

Na horních snímcích vidíte naši posádku při společném focení a při odjezdu na další kolo závodu. Větší snímek ukazuje, jak urputné boje jednotlivé posádky sváděly, bylo zajímavé sledovat rytmus zatnutých svalů, zařatých zubů a pravidelného „máchnutí“ vesel, provázeného rytmickým duněním bubnů. Text a foto: RB

NA KOLE

s Lenkou Fojtíkovou

mům... Máme svobodu, a tak snad každý může říct svůj názor. Pokud se za něj stydí, tak nemá cenu sedat, psát a házet na někoho špínu...

Šmehlíková. Její muž Josef ale oponoval. „Za války, když tu Němci dělali přehlídku koní, tak se přišlo podívat také tolik zvědavců,“ tvrdil.

Asi po dvou letech jsem se přinutila zase jezdit na kole. Snažím se do terénu vyrážet, jak jen to jde. Má to své výhody. Pročistím si hlavu, spálím nějaké kalorie a navíc mohu v klidu sledovat, co se děje v regionu. Za volantem to příliš možné není, protože v autě obvykle frčím mnohem rychleji. Na kole jsem ráda, když šlapu průměrnou rychlostí dvacet kilometrů v hodině. Vzhledem k tomu, že většinou mířím na Hornácko, kde je výrazně menší provoz, tak je má průměrná rychlost nižší - a navíc, jsou tam kopečky.

Jak si tak šlapu krajinou, v hlavě se mi honí spousta myšlenek.

Hned na konci Blatnice ve směru na Blatničku mně v paměti naskočí nedávný výlov rybníčku v hájku. Dělal se uprostřed léta v srpnu, protože zde Pozemkový úřad Hodonín ve spolupráci s obcí pokračuje v dalších protipovodňových úpravách - do nich mimo jiné spadalo i vyčištění onoho rybníčku. Na výlov s napětím čekali především rybáři, protože byli zvědaví, jak se v jejich rajonu pytláčí. Nakonec zjistili, že se pytláčilo hodně. Chyběla víc než polovina ryb, které sem v posledních letech vysadili. Navíc nějaký chytrák do té louže vody hodil štiku a ta sežrala, co mohla. Mám tím samozřejmě na mysli malé rybky. Když mně to hospodář Luboš Petratur říkal, byl z toho hodně špatný. Tvrdil, že by se vším nejráději praštil.

Cesta v myšlenkách ubíhá jako splašený kůň a už vjíždím do Blatničky. Vítá mě víceúčelové hřiště, na kterém se právě prohánějí tenisté. Po přehánání přívalových dešťů, které přinesly povodně, přitom v červenci na tom stejném místě stálo po kotníky bahno. Obyvatelé Blatničky pak potvrdili starou pověst, že jsou neuvěřitelně pracovití a drží při sobě. Ono hřiště je toho dokladem.

Vzpomínky letí hlavou a já si uvědomuji, že šlapu šílený suchovský kopec. Tady se nedá moc přemýšlet, tu se prostě musí jen ma-

kat, aby to člověk vydržel. To jsou ty okamžiky očisty, kdy je nutné všechny myšlenky a starosti hodit za hlavu. Už je ale ta šílená dřina za mnou a já si frčím směrem k Suchovským Mlýnům. Vlevo se na stráni pasou ovečky a já smutně myslím na jejich majitele, který nechce s novináři mluvit. Prý jsou lidé různí a kdo ví, jaké by byly na případnou reportáž reakce.

Je pravda, že jsem nedávno napsala o jedné právničce z Hrubé Vrbky, jak se dala s manželem na farmaření, upřednostnila život na vesnici před pohodlím a úřadováním ve velkoměstě. Záhy poté připlulo na její hlavu do redakce několik negativních dopisů. Většina pisatelů chtěla, abychom jejich názory zveřejnili, ale bez podpisu. Přátelé, přeče se nebudeme věnovat anony-

A už šlapu stoupání do Nové Lhoty. Zase je to dřina. Ještě větší námaha mě ale čeká za cedulí obce. Po úzké asfaltce se dostávám až do nadmořské výšky téměř sedmi set metrů. Pod Kubíkovým vrchem usedám na louku a kochám se nádherným pohledem do údolí. Pode mnou jsou louky a hlavně zalesněné kopce. Nádherna! Jako by byl člověk někde v Beskydech... Po krátkém odpočinku frčím dolů. V Blatnici jsem zpátky hodně rychle. Ani ten frkot nestačím vnímat...

V Louce vzpomenu na hodně velkou motorkářskou šou počátkem letošního srpna. „Nepamatuji si, že by v naší ulici bylo někdy tolik lidí!“ podivovala se při vzpomínání tehdy dvaasedmdesátiletá Marie

Nyní vidím v Louce stromy obsypané švestkami. Větve se sklánějí až k zemi. Plody jsou poznamenané suchem. Vypadají scvrkly. Nic to nemění na tom, že se pod jejich tíhou ulomilo mnoho větví, přestože se je majitelé snažili podpírat dřevěnými „palicemi“... Některé stromy jsou dokonce rozlomené celé. Sadař Ladislav Tomčala z Velké nad Veličkou tvrdí, že škodám mohl zabránit letní řez dřevin. Většinou majitelů ale bylo líto větve s bohatou úrodou prořezávat. Teď se mohou jen dívat na dílo zkázy...

A už jsem doma... Honem k počítači a zase psát! Večer ale neodolám a ještě si vyšlápnu na Antonínek. Pokud zde člověk chce načerpat síly a odpočinout si, musí sem přicházet, když tady nikdo není. Hektičnost poutí se stovkami nebo spíše tisícovkami lidí na mě nic není...

Pokud jsem si myslela, že budu na Antonínku sama, tak jsem se moc spletla. Je už téměř tma, ale ještě zde zastihnu pana Kuřinu se ženou. Dělají nějaký úklid. Nedávno tu dopoledne kopal vedení pro rozšíření ozvučení. Další den zase s brigádníky čistil a natíral vrata kostela. Panu Kuřinovi se prostě na Antonínku asi moc líbí, protože si tam hledá stále novou a novou práci.

Tento snímek vám nabízí pohled do zákulisí krojované dílny Lidových tradic a řemesel v Uherském Ostrohu, kde se mimo jiné fotil katalog Ostrožska. Doporučujeme vám návštěvu dílny i kliknutí na jejich stránky: www.tradice-remesla.cz. Jsou totiž velmi dobře aktualizovány, najdete na nich mnoho informací, včetně nabídky toho, co všechno si tam můžete nechat ušít. **RB**

Diamantovou svatbu oslavili v Ostrožské Nové Vsi manželé Balašítkovi. Takto jsem je vyfotil jen okamžik předtím, než vešli do novoveského kostela, kde sloužil kněz mši právě k tomuto významnému výročí. Pan Ing. Jaroslav Balašítek je mimo jiné velmi známý posluchačům Českého rozhlasu Brno, kde vystupuje jako odborník na zavařování. A když jsem ho s jeho paní fotil, říkal jsem si, jak fotek s takovým manželským výročím bude kvapem ubývat. **RB**

Hlucké hody s Hlučany

Hlucké hody jsou už tradičně bez stárků i hodové chasy. Hody se tak skládají z mnohaletého Slováckého festivalu dechových hudeb a poté z několika samostatných programových bloků. Naštěstí i letošní hody ukázaly, že Hluk by si (alespoň zatím) vystačil s vlastními silami.

Například o sobotní odpolední program se z části postaralo hlucké mládí. Děti z folklorních souborů Žarůžek a Košulácci a dětská cimbálová muzika z hlucké základní umělecké školy (kterou si můžete prohlédnout na vrchní fotografii). Večer byl opět především v režii domácích, 40 let existence slavil hlucký mužský sbor. K němu je třeba přičíst ještě výborné mladé muzikanty (opět z Hluku) z dechové hudby

Kosenka, dospělou dechovku Šarovec a cimbálové muziky Babica a Dolňácko - i když u těchto muzik bychom našli i nehlučany.

A nesmím zapomenout na hluckou kapelu Synchron. A to ještě má Hluk výbornou ženskou cimbálovou muziku Ženičky a neméně kvalitní ženský soubor Klebetnice - ty se už bohužel do programu ani „nevešly“. Pokud jde o atmosféru Hlucských hodů, myslím, že byla výborná. Kdo chtěl, mohl se příjemně bavit po celé tři dny.

Málokde jinde v našem regionu zažijete chvíle, kdy se procházíte a po pouhých několika krocích si můžete vychutnávat dvě cimbálové muziky, folklorní soubory a ještě třeba dechovku. Hluk o hodech takovou „lahůdku“ nabízí. **RB**

Úspěch DH Blatnička

Naše dechová muzika Blatnička se nedávno zúčastnila devátého ročníku mezinárodní soutěže malých dechových hudeb „DYCHOVKY V PREŠI 2009“ v Pezinku. Odborným garantem soutěže bylo Združení dechových hudeb Slovenska. V soutěžním programu se představilo 6 dechovek, 2 české a 4 slovenské. Soutěžilo se podle kritérií Mezinárodní organizace dechové hudby CISM bodovým hodnocením v pásmech.

Pro nás to byla první soutěž, vlastně jsme tam jeli jen nasbírat zkušenosti. Nakonec jsme si přivezli ocenění ve ZLATÉM PÁSMU, což znamená velmi dobrý výkon, celkově to bylo druhé místo. Navíc naše zpěvačky Petra Nožičková a Hana Náhlíková dostaly ocenění za nejlepší ženský pěvecký výkon. Více se o nám dozvíte na webu www.blatnička.com

Miroslav Zalubil

Dechová hudba Blatnička na snímku z letošního léta, kdy hrála na hodech v Ostrožské Lhotě. Od hodové chasy i diváků uslyšeli muzikanti i zpěvačky velký potlesk, Lhoťané (a určitě nejen oni) nedají už dlouho na tuto muziku dopustit. **FOTO: RB**

První školní den ve škole v Javorníku.

Škola začíná. Ozývejte se nám!

Náš časopis dává školám možnost, aby informovaly o svých projektech

První třída v Ostrožské Nové Vsi.

Některé děti ze školy v Louce.

I na začátku nového školního roku bychom rádi sdělili všem učitelům, žákům i vám čtenářům, že se chceme v našem časopise co nejvíce věnovat dění ve školách, zajímavým projektům i nápadům. Aktivitu škol považujeme za mimořádně důležitou.

Proto jsme první den nového školního roku také některé školy náhodně navštívili, nafotili a pozorně naslouchali slově, která jsme slyšeli. Už v dalším čísle vám o dění ve školách podrobně napíšeme. A vás, čtenáře, učitele i žáky prosíme, abyste nám o všem zajímavém na školách dávali vědět. Ať se vám daří!

Text a foto: RB

Ředitel Základní školy v Ostrožské Lhotě při zahájení.

Veselská školačka.

Hlas Blatnice

O blatnickém sboru, který vystoupil jako předkapela bratří Ebenů na Antonínku

Vox blatnicensis – hlas Blatnice – zaznívá nejen v Blatnici již několik let. Přestože pod tímto názvem je znám až od roku 2003, jeho počátky se datují od roku 2001. Zakladatelkou a první sbormistryní, která se sborem pracuje dodnes, je MgA. Marcela Dvořanová (Hanáčková), absolventka JAMU v Brně. Sborem prošlo již na dvě desítky zpěváků, momentálně v něm působí 10 stálých členů.

posluchače jistě zajímavým zpestřením.

V letech 2001 - 2008 se uskutečnilo téměř 30 koncertů a festivalových vystoupení. V roce 2009 obnovil sbor po krátké pauze svou činnost. Na prvním letošním koncertě, který se konal ve ve Strážnici, vystoupil s novým programem Pocta Petru Ebenovi, čímž chtěl uctít památku tohoto nedávno zesnulého významného skladatele,

Kromě zpěváků vystoupilo na koncertech také 14 hráčů na různé nástroje, a to převážně studenti a absolventi Církevní konzervatoře v Kroměříži, kteří obohatili pěvecké vystoupení instrumentálními čísly. Zazněly zde housle, violoncello, viola da gamba, sopránová a tenorová zobcová flétna, příčná flétna, hoboj, fagot, trubka, varhany a cembalo. Sbor prezentuje duchovní hudbu, vystupuje tedy výlučně v kostelech. Tyto skutečnosti v podstatě předurčují jeho repertoár. Zaměřuje se především na interpretaci hudby z období baroka.

Téměř od počátku byla také snaha nepořádat „jen“ koncerty, ale spíše hudební nešpory, kde zaznívá hudba spolu s duchovními či biblickými texty. Proto jsou na vystoupení pravidelně zařazovány jak původní písňové texty, tak úryvky z Bible, které se však vždy obsahově vztahují ke zpívaným skladbám. Tento typ koncertů bývá poněkud opomíjen, a je pro

který by se letos dožil 80 let. Truverskou mši stejného autora sbor přednesl 7. června na koncertě bratří Ebenů v rámci projektu Na Blatnické hoře.

Ebenovsky laděný program včetně několika spirituálů a obohacený účastí sólistky Kateřiny Oškerové, studentky VŠMU v Bratislavě, zazněl také v neděli 13. září v evangelickém kostele v Hrubé Vrbce. Předběžně jsou domluvené koncerty v Ostrožské Lhotě, Vlčnově, Hulíně, Radějově a Lužicích. Na 3. ledna 2010 přijal Vox pozvání od mužského kvintetu Magna Mysteria, se kterým společně vystoupí na novoročním koncertě v Otrokovicích. Sbor si za dobu své existence získal své místo nejen v blatnické kultuře, ale své aktivity stále víc rozšiřuje do bližšího i vzdálenějšího okolí. A tak mu na závěr popřejme, ať i nadále rozdává radost z krásné hudby všude tam, kde rozezná svůj hlas.

MgA. Marcela Dvořanová

Výborně „obsazené“ hody v Blatničce

Součástí hodů v Blatničce byl v sobotním podvečeru pořad s názvem „Veselo muziko“, který uspořádal soubor Jasenka s finanční podporou Místní akční skupiny Horňácko Ostrožsko.

Hlavním tématem tohoto pořadu byla podpora a rozvoj lidového tance verbuňk.

V pořadu vystoupily kromě domácí Jasenky, dívčí sbor Oskoruše z Uherského Ostrohu, Old Star Hradišťan a verbíři z Uherskohradištska.

Program hudebně doprovodila cimbálová muzika Ohnica z Kunovic, která hrála spolu s dechovou hudbou Blatnička a skupinou Country western i na taneční zábavě, která následovala po skončení pořadu.

Počasí přálo, účast diváků byla skvělá, tak věříme, že se nám podaří v Blatničce uspořádat další podobné akce.

Markéta Moštková,
soubor Jasenka

Myslivci v Kuželově připravili zábavu pro děti

Příjemný myslivecký areál Na Výhoně v Kuželově byl místem soustředění klání dětí a mládeže ve střelbě ze vzduchovky. Myslivecké sdružení Hrubá Vrbka - Vojšice tady totiž uspořádalo zábavné odpoledne, na které přišla také řada dospělých.

Počasí se vydařilo, lidé posedávali po celém areálu, vychutnávali si myslivecké speciality a poslouchali slovenské muzikanty ze Senice.

„Snažíme se tady pohostit naše drahé polovičky, stejně jako děti i další návštěvníky, věřím, že se jim tady líbí,“ říkal mi Jan Prachař (na fotce), předseda tohoto sdružení, ve kterém jsou myslivci z Malé Vrbky, Hrubé Vrbky a Kuželova. Přitom bylo na něm i dalších myslivcích vidět, že si srpnové setkání užívali a na svůj areál byli patřičně hrdí.

Text a foto: RB

(Více fotek na stránkách www.slovackoDNES.cz)

„Chci pomáhat v nejchudší zemi“

O misionáři P. Musilovi, kterému náš region poslal Pragu V3S i velkou finanční sbírku

Bylo o něm napsáno v novinách poměrně dost slov, když byste ho ale potkali například nedávno na Antonínku po děkovné mši dožínkové, byli byste překvapeni. Asi byste ho považovali spíše za jednoho z mladíků, kteří se přišli na pouť podívat. V klasických letních kalhotách a lehké košili se nijak nelišil od většiny poutníků. Až při bližším dívání byste si všimli křížku, který měl na krku - jenže ty, byť poněkud jiné, má dnes mnoho jiných lidí.

Tento mladík se ovšem od mnoha jiných hodně vymyká. Je knězem, což už je dnes skoro rarita. A navíc je knězem - misionářem, který slouží v jedné z nejchudších zemí světa, na Haiti.

Na Antonínek přijel jako hlavní „hvězda“, dopoledne sloužil mši za účasti mnoha set lidí, a odpoledne dlouho vyprávěl o tom, jaké to je být misionářem v zemi, kde nic nefunguje.

„Lidi na Haiti jsem si zamiloval, přestože mají úplně jinou mentalitu a úplně jiné problémy a starosti, než my tady v České republice,“ svěřil se hned na začátku besedy.

Mluvil zajímavě, srozumitelně, nechyběl mu humor a občas i schopnost sebeironie - což u knězů není možná až tak častá

vlastnost. Pak už se mohli ptát účastníci besedy, která se odehrávala na stejném místě jako mše. Lidé se ptali hodně, chtěli vědět, jak se například na Haiti mluví, jaké je tam náboženství, kriminalita nebo zdravotní systém. A samozřejmě - proč mladý misionář vůbec na Haiti šel.

„Mým celoživotním vzorem, před kterým smekám kloubouk, byla Matka Tereza. Osobnost této ženy, která se vydala bezesbýtku těm nejchudším, i dílo, které vykonala, mě vždy fascinovalo,“ řekl mimo jiné. Během teologických studií se dostal do Namibie, kde se utvrdil v tom, že chce být

POMÁHAJÍ HAITI. Misionář P. Roman Musil je ten vpravo, zcela vlevo je P. Zdeněk Stodůlka, který organizoval naši pomoc pro Haiti. Mezi nimi je Filip Hlásný, který přivezl na Haiti blatnickou Pragu, vedle něj je Eva Dostálová, která na Haiti rok učila děti.

misionář. Svému nadřízenému do Říma dokonce napsal: „Chtěl bych pomáhat v co nejchudší zemi.“ Dozvěděl se, že to bude na Haiti - na mapě začal hledat, kde tato země leží.

Posluchači se na besedě rovněž dozvěděli, jak vlastně Haitané ve farnosti P. Musila přijali „naši“ Pragu V3S i další pomoc, která z regionu šla. Misionář nechal vyprávět Filipa Hlásného, který auto řídil.

„Když jsme přijeli na faru, všude byla hromada lidí, hráli na bubny, zpívali, tančili. My jsme nemohli vyjít ani z auta. Hodinu zpívali, já jsem z toho brečel. Byli nadšení, naložil jsem mnoho dětí a hned jsme jeli na školní výlet,“ vyprávěl s úsměvem Filip Hlásný.

I ze slov P. Romana Musila vyplynulo, že pomoc z našeho regionu je obrovsky potřebná. Pragu bude vozit například Haitanům životně důležitou rýži nebo bude svázet děti do školy. Pro představu - některé z nich chodí do školy pěšky i dvě a půl hodiny. A stejný čas se potom vrací domů.

Text a foto: RB

(Zvukový záznam besedy je na www.slovackoDNES.cz, kde najdete i fotky z děkovné mše.)

Velké dožínkové procesí

Možná je to dobře, možná špatně. Pokud chcete vidět na Antonínku co nejvíce krojovaných, najdete je v současnosti hlavně v procesí, které vždy odchází z Blatnice pod Sv. Antonínkem na Antonínek před děkovnou mší. V jiné dny či měsíce už bohužel na Antonínku moc krojovaných nenajdete. „V posledních letech určitě přibývá krojovaných právě v procesí,“ potvrzuje například předsedkyně Matice svatoantonínské Marie Špirudová.

Jedním z důvodů může být to, že přípravy na procesí jsou velmi pečlivé, dopředu se domlouvají například obětní dary i to, kdo například bude kráčet v kroji. Marie Špirudová i další, kdo se na organizaci podílejí, ale zároveň říkají, že mnozí lidé kráčí v procesí, aniž by se s nimi někdo na kroji a jejich přítomnosti v průvodu domlouval. A když už je někdo „domluvený“, v naprosté většině jsou to lidé, kteří jsou součástí procesí rádi.

Text a foto: RB

Letošní procesí právě vychází z Blatnice na Svatý Antonínek. Krojovaných v průvodu je v posledních letech stále více.

Bouřka nad setkáním Horňáků

Nemá cenu si nic nalhávat, Horňácké slavnosti 2009 se příliš nevyvedly, na vině bylo mimo jiné deštivé počasí, kvůli kterému se většina sobotního programu odehrála v malém kulturním domě. Velké množství lidí se uvnitř tísnilo, ještě víc jich bylo venku, vznikala napjatá atmosféra, ve které jeden člen pořadatelské služby dokonce stříkl do davu pepřový sprej. Co bude s velebnými Horňáckými slavnostmi dál? Šlo letos udělat něco jinak a lépe? Co když bude v dalších letech opět pršet? Na tyto organizační věci jsme se zeptali starosty Velké nad Veličkou Ing. Jiřího Pšurného. Tady je jeho názor. A pokud máte chuť, můžete nám napsat do redakce váš názor.

Horňácké slavnosti 2009. „Užil jsem si to dokonale a byl bych velmi nerad, kdyby se to mělo opakovat,“ píše na této stránce velický starosta Jiří Pšurný. Naše redakce ho požádala, aby se vám, čtenářům, vyjádřil k letošním ročníkům slavností. FOTO: RB

Je pravda, že letošní Horňácké slavnosti se nám moc nepodařily, dostali jsme celou řadu e-mailů i nějaký dopis. Většina byla kritická, ale potěšily nás i e-maily od chápajících návštěvníků.

Všem jsme odpověděli, omluvili se a vysvětlili náš pohled z druhé strany.

25. srpna jsme měli hodnotící schůzi Programové rady Horňáckých slavností, kde jsme si vše vyřkali a vzali si z letošního ročníku poučení pro příště. Co se týče programů, tak to, co předvedl Martin Kuchyňka s některými svými hosty, se už nesmí opakovat. Pokud jde o nepříznivé počasí,

jestliže nastane a programy se nemohou uskutečnit v přírodním areálu Horňáckého stadionu a na náměstí, nejedná se už o Horňácké slavnosti, ale o jakousi neplnohodnotnou náhražku.

Programy slavností tvoří samozřejmě jejich nejpodstatnější část. Přesto velké množství návštěvníků přijíždí hlavně kvůli atmosféře Horňáckého stadionu a programy berou jako večerní úvod k noční volné zábavě, kterou mnozí v případě příznivého počasí protáhnou až do rána. To vyznělo naplno třeba v pátek, který byl, myslím si, že po všech stránkách velmi úspěšný.

Počasí sledujeme před i v průběhu slavností permanentně na internetu. Bohužel, někdy se srážkové pásy nedají přesně odhadnout. V sobotu to podle meteorologického radaru vypadalo, že déšť zhruba za dvě hodiny skončí.

Nakonec se ale pás deště táhnul a táhnul, takže po 18. hodině jsme museli rozhodnout, že se večerní pořady uskuteční v kulturním domě. Kulturní dům byl nachystán jako ostatně každý rok. Podle předpovědi počasí jsme předpokládali, že pátek z hlediska počasí bude daleko lepší než sobota. Proto jsme doporučovali návštěvníkům raději volit návštěvu v pátek než v sobotu, říkal jsem to i do upoutávky, kterou vysílalo Rádio Jih.

Proč slavnosti v případě nepříznivého počasí neuspořádáme ve sportovní hale?

Hala na to není kolaudována ani zařízena. V případě mimořádné situace by se mohl stát velmi velký průšvih, protože na rozdíl od sálu kulturního domu, kde jsou únikové východy po obou podélných stranách poměrně úzkého sálu, jsou v hale pouze na jedné straně při podstatně větších únikových vzdálenostech. Množství lidí by tam bylo určitě více než trojnásobné než v přeplněném sále kulturního domu. Ten, kdo by si to vzal na zodpovědnost, by byl opravdu velký hazardér.

Navíc nachystat vnitřní zařízení pro slavnosti včetně pódia, koberců, sezení, občerstvení apod. nelze za pár hodin. A každoročně halu dopředu připravovat pro pří-

pad nepříznivého počasí se vším zařízením je, myslím si, dost nepřiměřené. Naposled byl program v kulturním domě před letoškem v roce 2001 (páteční pořady).

Řešení pro případ nepříznivého počasí je následující. Pořady se uskuteční v kulturním domě, kamerou budou přenášeny na plátno umístěné v blízkosti kulturního domu (možná i na blízký fotbalový stadion s krytou tribunou), kde budou mít možnost návštěvníci, kteří se do sálu nedostanou, programy zdarma sledovat.

Ohledně použití pepřového spreje – byl jsem u toho, jak jej stříkl do davu, který se nedostal do sálu, člen pořadatelské služby. Incident vyšetřovala policie. Se závěrem jsem nebyl seznámen.

Po tomto incidentu jsem stál u vstupních dveří prakticky až do skončení programu a snažil jsem se trpělivě vysvětlovat čekajícím, že se do sálu opravdu nedostanou. Musím říct, že někdo to pochopil, ale někdo ne. A někteří návštěvníci se chovali opravdu dost nepříjemně, že jsem se až tak moc nedivil zkratovému jednání člena pořadatelské služby, který určitě není školen na nějaké permanentní trpělivé vyjednávání, domlouvání a vysvětlování.

Zkrátka, užil jsem si to dokonale a byl bych velmi nerad, kdyby se to mělo opakovat.

Jiří Pšurný

(Na www.slovackoDNES.cz najdete i oficiální poděkování starosty všem, kteří se snažili udělat maximum pro úspěšný průběh slavností.)

Horňácké slavnosti v obrazech

Na této dvoustraně se můžete podívat na obrázky z některých pořadů, které byly součástí programu Horňáckých slavností 2009. Bohužel, nevejdou se sem všechny, za což se omlouváme. Mnoho informací ke slavnostem, včetně dalších fotografií, videoukázek a zvukových záznamů, najdete na internetových stránkách www.slovackoDNES.cz.

Text a foto: RB

ROK NA DĚDINĚ. Na Horňáckém stadionu se odehrávala generálka na páteční i sobotní program, počasí bylo krásné, nikdo netušil, co o víkendu přijde. Vzhledem k typické „nedisciplinovanosti“ Horňáků je vždy zajímavé generálky pozorovat. O to pravdivější a více autentické jsou potom samotné pořady. Na fotce vidíte při generálce Jiřího Miškeříka, autora programu s názvem Rok na dědině, jak „diriguje“ některé účinkující.

VÝSTAVA FOTEK. Tato trojice má na „svědomí“ výbornou výstavu starých fotek Hornácka na velickém mlýně. Uprostřed stojí ředitel Základní školy ve Velké nad Veličkou Luděk Mikáč, po levé ruce má Martinu Venclovou, po pravé Barboru Kozlíkovou. Na webu www.slovackoDNES.cz najdete odkazy na internet, kam organizátoři výstavy umístili všechny historické fotky i s popisky. A můžete se podívat na videoukázku z vernisáže.

PŘES 2 000 VSTUPENEK! Nejenom u pokladny panovala ještě v pátek večer výborná nálada. Na večerní program přišlo mnoho lidí, prodalo se 2 026 kusů vstupenek! „Celková tržba tak byla 169 900 korun, což ale vůbec nepokrylo náklady pátečního programu,“ řekl mi velický starosta. Pokud v minulosti někdy zisk byl, šel podle něj na podporu folkloru ve Velké nad Veličkou. Otázka je, jestli by se přece jen neměl nějak upravit Horňácký stadion, který ale není na pozemcích obce.

PREMIÉRA MLÁDÍ. V pátek měla na Horňáckých premiéru mladá muzika Romana Sokola. Kluci byli vynikající a dočkali se velkého aplausu. Jejich vystoupení se líbilo i známému hudebnímu publicistovi Jiřímu Černému. Na www.slovackoDNES.cz najdete odkaz na video z tohoto vystoupení.

MOJI SÚSEDĚ A J PRESPOLNÍ. Nejvíce diskutovaný a také kritizovaný pořad slavností. Pořad, kterému sluší příroda, musel kvůli počasí do kulturáku. Spoluautorům a moderátorům Tondovi Vrbovi a Martinu Kuchyňkovi se navíc nezdařila kromě jiného i sázka na některé hosty. Z pořadu byli zklamaní oni dva i mnozí diváci. Když se takto na konci loučili, zdálo se, že je to možná jejich loučení s Horňáckými definitivní - což by ale byla škoda.

BĚDA TEMU JANIČKOVI. V Kuželově u větráku bývá v neděli překrásně. A bylo tomu tak i tentokrát, dětský pořad připravila Renáta Galečková (na snímku) a Magdalena Maňáková. Nikomu se po skončení nechtělo odcházet. A naštěstí, mnozí dlouho ani neodcházeli. Hrála muzika, vykládalo se.

KONEC OSLAV. Majstr Martin Hrbáč slavil celý rok své 75. narozeniny. Horňácké byly jejich vyvrcholením. Bohužel, i jeho pořad musel do kulturáku, kam se mnozí diváci nevešli.

ORE ŠOHAJ. Vydařený páteční pořad, věnovaný nedožitým 100. narozeninám učitele Josefa Zemana. Tady zpívají členové známého rodu Mičků.

VÝBORNÁ LOUKA. Folkloristé z Louky si připravili krásné pásmo u kostela. Bohužel, kvůli počasí jej nemohli dokočit.

ROK NA DĚDINĚ. A ještě jednou páteční večer, nebo spíše noc. Právě končil pořad Rok na dědině. Atmosféra byla úžasná - právě proto mají Horňácké stále svůj smysl a mnozí se na ně už zase těšíme. Ať žije Horňácko, ať žijí všichni místní nadšenci a „blázní“, kteří nám divákům rozdávají mimo jiné radost a potěšení.

Tak nám ve Veselí končí „stará doba“

Ohlédnutí za tím nejdůležitějším ve Veselí nad Moravou za poslední dva měsíce

rozhodnutí pro stavbu Obnova a nové využití zámku ve Veselí nad Moravou“. Jinými slovy, končí mnohaletá doba, kdy tato „stavba“ sloužila jako hrad a později zámek. Přichází nová doba, kdy bude portýr u vchodu vítat vzácné hotelové hosty.

Pravda, při pohledu na polorozpadlý zámek si ho zatím ještě nedovedeme představit, ale rozhodnutí úředníků z konce srpna 2009 už dává majiteli možnost

skutečně dělat. Bude zajímavé pozorovat, jak rekonstrukce historického zámku dopadne, nebo-li co původního z něj zůstane. A jestli budou mít někdy Veseláné peníze na to, aby se mohli stát jeho návštěvníky.

Rekonstrukce náměstí a také kulturáku

Při procházce současným Veselím nad Moravou ale můžeme

... Známy veselský komín padá... Jako by dával najevo, že v tomto velkém městě začíná nová éra...

FOTO: Zuzana Lipárová

Samozřejmě, co si budeme říkat, titulky článků bývají nadsázka - stejně jako titulky tohoto článku. Jestliže se ale chceme vydat za tím nejdůležitějším, co se ve Veselí nad Moravou za uplynulé dva měsíce přihodilo, může nám být tento titulek dobrým pomocníkem. Nuže, pojďme! A začneme třeba zbouraným komínem.

Místo komínu a práce sluneční elektrárny

Když jsem viděl tento komín v areálu veselských železáren padat k zemi, říkal jsem si, jestli vlastně nebyl symbolem oné „staré doby“, o které je zmínka v titulku. Jako by s koncem této nejvyšší stavby ve městě končila i éra kdysi mohutných železáren, kvůli kterým se z Veselí stalo suverénně největší město našeho regionu, tisíce lidí sem přicházely za prací a brzy nad ránem

se probouzely nedaleko továrny v nově postavených panelácích. Lidé zůstali, paneláky jsou nově „oblečené“ do pestrých barev, jen míst v železárnách ubývá. Budeme ve velkém sázet na sluneční energii, oznámil velkopodnikatel Zdeněk Zemek, čímž možná zahájil onu „novou éru“. Jenže jaká tato éra bude? Skoro určitě bude se slunečními elektrárnami, které jejich majitelům přinášejí velký zisk garantovaný dokonce státem. Co ale budou dělat Veseláné, když takové elektrárny nepotřebují zdaleka tolik zaměstnanců jako železářny?

Konec veselského zámku, bude hotel

Stará éra zřejmě končí také na zámku. No, zámku, spíš ruiny, které z něj zbyly.

Na úřední radniční desce jsem si všiml rozhodnutí úředníků, kteří vydali, jejich mluvou, „úřední

začít konečně viditelně pracovat.

Jen je převelká škoda, že tento majitel je takřka neviditelný, stejně jako Zemek, když má říci něco o budoucnosti veselských železáren.

Jelikož se blíží zima, počkejme si, kdy dělníci na zámku začnou

vidět konec „staré doby“ ještě minimálně na dvou dalších místech. Jedním je Bartolomějské náměstí, druhým starý kulturní dům.

Nejdříve padly k zemi velké stromy, vzápětí přijely bagry. Takto „hopem“ začala velká revitalizace náměstí. Není divu, že všichni

ZE ZÁMKU HOTEL. Tady na fotce jsou ještě kolem veselského zámku archeologové, kteří tady našli řadu unikátních objevů. Už brzy by ale měli přijít řemeslníci a dělníci, kteří zámek změní v luxusní hotel.

FOTO: Zuzana Lipárová

STROMY PADLY, REKONSTRUKCE ZAČALA. Historické Bartolomějské náměstí je bez stromů. Začala totiž rekonstrukce náměstí. Mnozí Veselané jistě s napětím čekají, jak bude náměstí vypadat po opravě.

spěchali, rekonstrukce totiž měla začít už v květnu, ale jedna ze stavebních firem, která soutěžila o zakázku, podala stížnost proti výběru jiné firmy. Se stížností ale neuspěla.

Jinak mohla začít stavba poměrně v klidu, město totiž získalo dotaci 40 milionů korun. Opravy se mimo jiné dočká i zajímavý kostel, náměstí bude mít místo dnešní hlíny dlažbu, architekti nakreslili do nového prostoru rovněž kašnu.

Přiznám se, že jsem společně s mnohými Veselany nesmírně zvědavý, jak se tato rekonstrukce zdaří. A velmi bych si přál, aby náměstí získalo „genius loci“. Tedy onu atmosféru, která dává některým místům kouzlo a láká nejen domáčí, ale i turisty.

Třeba zrovna opravené náměstí bude první vlašťovkou „nové veselské doby“. Uvidíme v srpnu 2010, kdy se má ukázat v plné kráse.

A nyní kultura. Zvuk v kině a mnoho akcí

Ruch strojů se už ozývá také ze starého kulturního domu. I ten potřeboval modernizaci, která se nyní týká především velkého sálu. V prosinci 2009 oslaví kulturní dům 50 let!

Při procházce městem není z kulturního domu daleko do kina. Je to jen pár kroků, proto se podívejme, co je nového v kině. Když se přijdete podívat

na nějaký film, což vám velmi doporučuji, možná tuto změnu pocítíte díky uším. Promítací sál má totiž zcela nové ozvučení. Veselské kino tak sice promítá

NEUVĚŘITELNÝ VÝKON. Při návštěvě veselských kulturních akcí se můžete dočkat i překvapení. Když jsem šel na pořad s názvem Na veselském rynečku, viděl jsem i vystoupení výborného folklorního souboru z Kypru. Jeden z jeho členů „tancoval“ s takovým množstvím skleniček na hlavě. Ani jedna nespadla.

po úsporném ekonomickém balíčku méně často než dříve, zato ve větší kvalitě. Teď ještě aby začali lidé chodit do kin mnohem častěji.

Za pozornost ovšem nestojí pouze kino, ale také všechny další kulturní instituce. Zkuste se s nimi seznámit, navštivte je. S novým školním rokem stojí za návštěvu každá akce žáků místní základní umělecké školy, velmi aktivní je rovněž veselský dům dětí a mládeže, zajímavé výstavy nabízí muzeum i vesel-

ská galerie.

V případě veselské kultury se nedá mluvit ani o prázdninách. Ve městě zněla muzika například při pořadu Na veselském rynečku, na Baťově kanále hrálo mimo jiné divadlo, příznivci country pořádali přehlídku Veselský hrneček, v některých letních nocích zářilo do dálky plátno letního kina. A nesmím zapomenout na výborný veselský folklorní soubor Radošov, který zpíval a tančil ve Francii.

Nejdříve házená. A pak další sporty

V televizních zprávách je obvyklé končit sportem, udělejme to tedy i my v tomto článku.

Veselskému sportu už dlouho dominuje ženská házená, která se opět vyšvihla na vrchol.

Házenkářky získaly pod vedením legendárního trenéra Jiřího Zerzáně titul mistryň České republiky, a teď už se připravují na start nového ročníku ligové soutěže. Možná tak trochu nezaslouženě sportují ve stínu dospělých házenkářek další Veseláné. Velmi aktivní jsou například mladežnická družstva v házené. Obrovskou tradici má národní házená, které se i dnes věnuje mnoho nadšenců. Daří se také gymnastkám, které mají za sebou vynikající výsledky, úspěchy mají i mažoretky z TJ Sokol a děti z aerobiku.

A co dál? Václav Hudeček i mnohé další

Pohled do veselského kalendáře ukazuje, že mnohé akce se připravují. Například 26. září vystoupí ve městě Václav Hudeček, 30. září přijede besedovat spisovatel Michael Viewegh, 3. října jsou krojované hody, v tento víkend mají výstavu i místní chovatelé, 23. října můžete slyšet v kině Morava Marii Rottrovou. Toho zajímavého je ale ve městě ještě víc. Uvědomil jsem si to, když jsem na jarmarku potkal muže, kterého vidíte na spodní fotce. Nabízel čaj a zároveň mně poutavě povídal, jak ve Veselí pořádá kulturní festival Duhové Veselí.

Připijme si tedy čajem na to, aby Veselí bylo co nejvíce duhové a pestré. A v dalším čísle našeho časopisu se opět vydáme na podobnou procházku městem.

Text a foto: Radek Bartoniček

A NAKONEC ČAJ. A na závěr pozvání na čaj... Tento muž na snímku čaji ve Veselí rozumí jako málokdo jiný.

„Dělal jsem muziku vždycky srdcem“

Portrét známého hudebního skladatele Blahoslava Smišovského

Velmi dlouho jsem se chystal na návštěvu za člověkem, jehož jméno patří nejen v našem kraji k těm nejznámějším - za Blahoslavem Smišovským z Uherského Ostrohu. Muzikantem, pedagogem a hudebním skladatelem, který napsal hudbu k mnoha písničkám - ty dechovkové už dokonce zlidověly. Znáte například písničku „Ty falešná frajárko?“ Pan Smišovský byl dlouho nemocný, a tak když jsem ho uviděl koncem léta procházet se po Uherském Ostrohu s jeho paní Věrou, požádal jsem je o návštěvu u nich. Náš časopis se jim líbil, pozvání bylo takřka okamžité.

V den mé návštěvy začínal nový týden, za námi byl víkend, který velmi dobře vystihoval umělecké působení mého hostitele.

V Uherském Ostrohu totiž v neděli ochotníci z Galušková Slovácka uváděli před plným hledištěm divadelní hru Sládcí, kterou v premiéře před 50 lety doprovázel komorní orchestr, který sestavil pan Smišovský. A ve Veselí nad Moravou se v sobotu konal pravidelný pořad Na veselském rynečku, nazvaný podle jeho písničky.

„Na obě akce mi tady leží pozvánka, ale nemohl jsem, necítil jsem se dobře, ani loni jsem skoro nikde nebyl,“ říkal mi osmasedmdesátiletý hostitel.

Pozvánek na různé akce má dodnes bezpočet, vždyť ve světě dechovky patří jeho jméno k těm nejvíce zmiňovaným.

Těžko bychom našli dechovou muziku, se kterou by se osobně neznal nebo pro kterou by nesložil muziku. Jenže život utíká, různých setkání rapidně ubylo, a tak i tento článek bude pro mnohé novou zprávou o tom, jak dnes vlastně Blahoslav Smišovský žije.

Tedy vězte, setkal jsem se s člověkem, který si sice stěžoval na svůj zdravotní stav, přesto ale s velkou chutí i dobrou pamětí mluvil o svém životě a nesmírně silném vztahu k muzice.

„Tady jsem nejšťastnější, tady

jsem strávil většinu života,“ svěřil se mi hned na začátku.

Seděli jsme v jeho příjemné pracovně, a i kdybych od něj tuto větu neslyšel, bylo by mi jasné, že tady musí být rád. U okna stůl, vedle něj klavír, stěny obsypané knihami a ještě větším množstvím muziky, na stěnách fotky i obrazy, u každého místa byste se chtěli zastavit a chvíli si je prohlížet.

Pan Smišovský vypráví, rád bych věděl, jak začalo jeho dlouholeté přátelství se spisovatelem Františkem Kožíkem, s nímž vytvořil řadu známých písniček.

„František Kožík napsal pro hlucký soubor Šarovec Hluckou polku a poprosil místní rodáky, aby mu

našli někoho, kdo by jeho verše zhudebnil. A tak Šarovec přišel za mnou. Brzy jsem se s Františkem sešel a začala naše spolupráce. Já jsem byl poctěn, když mi po mnoha letech spolupráce nabídl tykání, ze kterého se zrodilo důvěrné rodinné přátelství,“ povídal a ukazoval mi pořádný balík dopisů, které si se spisovatelem psal. „Je to moje životní památka, byl to vlídný, krásný a vzácný člověk,“ podotkl.

A pak mi vyprávěl, jak k němu při jedné z pravidelných návštěv Luhačovic zavítal František Kožík a jejich setkání uvedl dojmy z lázně. Přitom spisovatel říkal možná slova nové písničky. „Nejvíc voní tráva, když je posečená, nejvíc bolí láska, když je opuštěná.“ „Hned jsem sedl za klavír a začal k novým slovům hrát hudbu,“ vzpomínal pan Smišovský a už usedal za klavír a hrál. „Do večera byla písnička hotová, velmi jsme si s Františkem rozuměli,“ končil povídání o této části svého života.

Když vám popisuji tyto okamžiky, musím se zmínit také o jeho manželce. Po celou dobu mé návštěvy seděla s námi, velmi pozorně svému muži naslouchala, občas přidala několik slov. A když její muž začal hrát a zpívat písničku, kterou složili s Františkem Kožíkem, ráda se přidala. Muzikantské manželství na úplně celý život - a také na první poslech.

„Byl jsem na vojně v Bzenci, odkud jsme byli posláni hrát do Dyasky,“ začal další část vyprávění Blahoslav Smišovský. „Po našem vystoupení pokračoval večer hraním závodní kapely, v níž zpívala dvojice kamarádek, Terka a Věrka. Zaujal mě jejich krásný alt i soprán. Altistku Věrku jsem během večera požádal o tanec, a do roka jsem si tuto krásnou dívku vzal.“

On, rodák z Dolní Cerekve na Jihlavsku se stal Ostrožanem. Nejdříve bydleli čtyři roky ve školním kabinetu, poté sedmnáct let na paneláku a nakonec si postavili rodinný dům. „Dodnes vzpomínám, jak jsme se z paneláku stěhovali. Manžel seděl na

vleče traktoru, seděl za klavírem a všem hrál na rozloučenou," směje se paní Věra.

Celý život se věnovala dětem v mateřské školce, často jim zpívala, a i dnes o nich mluví s velkou láskou. Mimochodem, se svým mužem chodili na radnici přes třicet let hrát na vítání občánků, svatby i třeba setkání rodáků. Uherský Ostroh je pro pana Smi-

se méně ví o jeho mnohem širší skladatelské činnosti. Například v oblasti duchovní hudby nebo vokální tvorby. Nakonec jsem se ho i zeptal.

„Netrápí vás to, že jste spojovaný ze všeho nejvíce s dechovkou?“ „Zvykl jsem si,“ odpověděl mi. „Vždycky jsem ale dělal muziku jen na dobrou a špatnou. A jediný, kdo toto posoudí je čas. Lidé

Poznal jsem Blahoslava Smišovského především jako velmi citlivého člověka, naprosto oddaného muzice, se kterou prožil u svého klavíru těžko spočitatelné množství času.

šovského druhým domovem, byť si tady musel zvykat. „Když přijdete do jiného kraje a dáte mu srdce, tak vás přijme,“ míní.

Kdybych měl tipovat jeho další „srdeční místo“, myslím, že by to byl Hluk. K němu má blízko nejen díky zmiňovanému spisovateli Kožíčkovi, jemuž se tam narodil otec. V Hluku totiž také žijí přátelé Smišovských, manželé Šuránkovi, Smišovští navíc do Hluku jezdili rádi na Dolňácké slavnosti, festivaly dechovek i hraní Šarovce. „Hluk, to bylo pro mě velmi šťastné životní období, Hluku se klaním,“ svěřuje se hudební skladatel.

Rád bych se vám zmínil ještě o jedné věci, které jsem si při návštěvě všiml. Pan Smišovský byl rád, že jeho jméno je tak známé mezi příznivci dechovky, zároveň jsem ale cítil jeho lítost nad tím, že

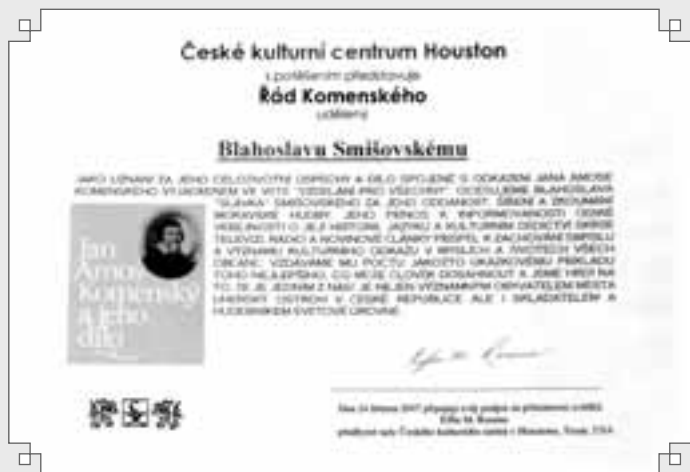
poznají, když děláte muziku srdcem nebo třeba jen pro nějaký prospěch. Já jsem dělal muziku vždycky srdcem.“

Po těchto slovech se rychle zvedl a šel k CD přehrávači. „Počkejte, něco vám pustím,“ řekl s nadšením v hlase. A za chvíli už pokojem zněla krásná vánoční pastorela, kterou napsal společně - jak jinak - s Františkem Kožíčkem.

Pan Smišovský poslouchal a díval se někam ven přes okno. Zdálo se mi ale, že se dívá ještě mnohem dál, možná až do svého dětství, kde vidí své rodiče, kteří ho přivedli k hudbě a k umění hrát na několik hudebních nástrojů.

Tam někde začal příběh muže, který se snažil celý život i se svou manželkou rozdávat lidem radost a potěšení.

Text a foto: Radek Bartoníček

Velkou radost udělalo hudebnímu skladateli toto nedávné ocenění od Českého kulturního centra z amerického Houstonu. Jeho zástupci udělili Blahoslavu Smišovskému Řád Komenského.

Ohlédnutí za Slováckým koštěm

Magdalena Vaňková a Zdeňka Škodíková zpívají na Ohlédnutí za Slováckým koštěm 2009. Mimochodem, zpívaly písničku Blahoslava Smišovského „Lásko, lásko, kde sa skrývaš“. A ještě prozradím, že obě ženy trénovaly dlouho tuto písničku v obchodě, kde pracují. **RB**

Když jsem před necelými dvěma lety nastoupila na místo vedoucí odboru kultury, věděla jsem, že sice v Uherském Ostrohu je bohatý kulturní program na celý rok, ale kromě hodů a Galušková Slovácka tady přece jenom něco chybí. A to jsou folklorní akce. První akcí, kterou jsem opravdu moc chtěla udělat, byla přehlídka dětských zpěvaček lidových písní. Ta se velice podařila a my jsme zjistili, že lidová písnička v Uherském Ostrohu má opravdu své místo. A proto jsem začala více spolupracovat s paní Věrou Hendrychovou.

Za prvé je to velká studnice moudrosti a ví spoustu věcí o Ostrohu i jeho minulosti, za druhé jsem si ji za mé působení v Uherském Ostrohu velice oblíbila. První naší společnou akcí byla fašanková beseda u cimbálu. Když jsme začali přemýšlet co v létě, že by to chtělo taky nějakou besedu u cimbálu na nádvoří, přišla paní Hendrychová s myšlenkou, zavzpomínat na soutěž O slovácký koště, která na Uherskohradištsku byla před léty velmi oblíbená.

A další akce byla na světě. Paní Hendrychová objela ty, kteří kdysi na této soutěži zpívali, oslovila i ty, o kterých věděla, že lidovou muziku a lidovou písničku mají velmi rádi. Nakonec se dalo do-

hromady deset zpěváků v rozmezí od 7 do 80 let.

Já jsem nejdříve oslovila cimbálovou muziku Burčáci, ti však nemohli a tak padla volba na Horňáckou CM Petra Galečky, která už v Ostrohu hrála na fašankové besedě u cimbálu.

Velikou úlohu v přípravě na tuto akci sehrál taky František Koryčanský, který se všemi nacvičil jejich písničky, přepsal je do not, aby se je muzika mohla naučit. Zpěváci nacvičovali poctivě každý týden, 2x měli zkoušku i s muzikanty z muziky. Celkový program sobotního večera dala dohromady také V. Hendrychová, a já jsem chtěla, aby ho také uváděla. Aby se pouze nezpívalo, oslovili jsme i dívčí soubor Oskoruše a folklorní soubor Ostrožan II, aby program byl co nejpěstřejší.

Nádvoří zaplněné do posledního místečka svědčí o tom, že za lidovou písničkou Ostrožané opravdu přijdou. Tato vzpomínková akce dopadla velice dobře, alespoň podle reakcí návštěvníků. Někteří z besedy u cimbálu odcházeli až v ranních hodinách. Na příští léto máme už připravenu další velkou akci. Nechte se překvapit.

Ivana Ilíková, vedoucí Odboru kultury Městského úřadu Uherský Ostroh

Ukazovat jízdu králů ve městě?

Hlucká jízda králů zažila Brno jako město bez vztahu k tradicím

Jízda králů v Brně aneb slovácká tradice v moravské metropoli. Zájem Brňanů byl slabý. FOTO: Štěpán Mitáček

I přes nezájem Brňanů byl pohled na hluckou jízdu králů v ulicích města nádherný. FOTO: RB

„Hýlom, hýlom...“ ozývalo se z úst vyvolávačů hlucké jízdy králů v brněnských ulicích, ale s ozvěnou jich slov jako by končila i naděje, že slovácké tradice mužův v moravské metropoli někoho zaujmout.

Král, dvě pážata a tři vyvolávači přijeli do moravské metropole na pozvání Jihomoravské agrární komory, aby tady jeli na koních v čele krojovaného dožínkového průvodu. A přestože měli Hlučané na přípravu minimum času,

stáli v průvodu v plné parádě. „Když mně z agrární komory zavolali, že se jim naše jízda králů líbí a jestli bychom do Brna jeli, hned jsem volal Šimčíkům, což je rodina krále, a rodině Pospíšků, kteří už mnoho let jízdu organizují. Hned byli pro,“ říká místostarosta Hluku Antonín Kočí. „Bral jsem to jako samozřejmost. Musím ale poděkovat mnoha desítkám Hlučanů, kteří nám s přípravou velmi pomáhali,“ upozorňuje jeden z Pospíšků, Petr.

Určitě bylo dobře, že Hlučané jeli starodávnou tradici do Brna ukázat. Velmi se těšili a velmi jim záleželo na tom, aby nic nepokazili. O to smutnější byli, když odjízděli domů.

Na vlastní oči mohli vidět téměř vylidněné město, ve kterém jen málo lidí procházelo ulicemi. Většinou bez zájmu, úsměvu, chuti hodit byt' jen jedinou korunu jezdcům na koních, kteří přesně podle tradice nešetřili vyvolávkami směrem ke kolemjdoucím.

Jaký smysl dnes vlastně mají dožínky či další tradice v nějakém velkoměstě? V minulosti jistě lidé věděli, jak je pro ně důležitá úroda i krajina. Ale dnes?

Chodil jsem s Hlučany po Brně a říkal si, jestli je toto moravská metropole „našeho“ Slovácka. Vždyť je to úplně jiný svět. Nebo také: je to stejný „svět“, kterému se začíná stále víc podobat Slovácko.

Radek Bartoniček
(Mnoho fotek najdete na webu www.mestohluk.cz)

„Po všeckém hovno enom po včeličkách med“

Takto jsem vyfotil pana Nemravu v září 2009. A příště vám o něm napíši více.

Mnohokrát jsem si říkal, jestli má smysl neustále mluvit o tom, jak velký význam má zaznamenávat vzpomínky našich „strýců“ a „tetiček“, zejména když člověk vidí, kolik z nich umírá, aniž by jejich povídání bylo zapsané. O to větší radost jsem měl, když jsem zcela náhodně uviděl knížku, jejíž název je stejný jako nadpis tohoto článku - Po všeckém hovno enom po včeličkách med. Je to krásná knížka, od první stránky až po poslední. Knížka výborná, počínaje hlavním auto-

rem, panem Matoušem Nemravou, který napsal vzpomínky na svůj život, až po jeho vnučku, která jí dala velmi hezkou grafickou podobu.

„Mosím psat stručně a rychle, protože cítím, jak slábnu, a že se můj pobyt na tomto pěkném světě krátí,“ píše pan Nemrava na jednom místě - jen tak mimochodem, je mu 96 let!

Chtěl bych jemu i vám sdělit, že i když možná psal stručně, sepsal krásnou a upřímnou výpověď o jednom lidském životě.

Přiznám se, že nemám rád knížky, které se snaží působit jako lidové vyprávění ze Slovácka - jsou potom komické. Knížka, o které se vám zmiňuji, je přesně opačná.

Ano, je lidová, je v ní i slovácký humor, je také psaná nářečím. Nad touto knížkou ale pocíťuji úctu k tomu, kdo ji napsal. A stejně tak k těm, kteří tady jako on v těžkých podmínkách žili a snažili se navzdory době prožít svůj život co nejšlušněji. **RB**

Dvě stovky za hluckú hospodu

Rád bych vám připomněl okamžik z letošního Slovákého festivalu dechových hudeb v Hluku. Dojemný okamžik, který možná řadě diváků zůstane ve vzpomínkách ještě dlouho.

Představte si, jak při vyhrávání známé dechové hudby Stříbrňanka oznamuje její kapelník Vojtěch Horký, že má pro starostu Hluku Jana Šimčíka - nadšeného muzikanta - jedno velké překvapení. A ono překvapení už můžete pozorovat právě na jednotlivých fotografiích tady v časopisu na této stránce.

Na pódium přichází čtyřletý kapelníkův vnuk, který má zazpívat písničku, kterou mají Hlučané rádi - Aj tá hlucká hospoda. Nikdo netuší, jestli se něco takového malému klučinovi podaří, přece jen hlediště je

skoro plné, písnička není také úplně jednoduchá, za svými zády má navíc celou velkou muziku. Malý hoch ale spustí a vydrží zpívat až do úplného konce písničky. Paráda!

Diváci aplaudují, starosta Hluku schází na pódium a blíží se ke čtyřletému zpěvákovi. Děkuje mu a dodává, že má pro něj také dárek. Chvilka napětí... A vytahuje dvoustovku - jak vidíte také na fotce. „Ty si šikovný šohaj. A tady ti něco dám, abys mohl do téj hluckéj hospody jít za co pít,“ řekl starosta.

Radost kluka byla obrovská, poděkoval a hned odbíhal i s odměnou, která pro něj byla určitě ta největší v životě. A pak už jen seděl na židličce, v jedné ruce držel pevně hračku, v druhé zaslouženou „výslužku“ - opět, vše si můžete prohlédnout na fotkách.

Velmi dlouho jsem přemýšlel, jestli sem na stránku tento text a fotky dát. Možná namítnete - maličkost. Ale pak jsem si řekl, proč ne. Život je přece i o radosti a potěšení srdce. A tento minipříběh takové potěšení mnoha srdcím přinesl.

Text a foto: RB

Neobjevili jste v našem časopisu některé zajímavé informace z vašeho okolí?

Pak nám prosím **SAMI NAPIŠTE**

do našeho časopisu KRAJEM SVATÉHO ANTONÍNKA

POSÍLEJTE KRÁTKÉ ČI DELŠÍ PŘÍSPĚVKY, FOTOGRAFIE, INFORMACE Z AKCÍ, KTERÉ JSOU NAPLÁNOVANÉ NEBO SE UŽ USKUTEČNILY.

JSME VÁM K DISPOZICI VŠUDE TADY:

REDAKCE - Informační centrum Mikroregionu Ostrožsko,
Uherský Ostroh 687 24

TELEFONY - 572 503 960, 602 433 970, 731 166 831

E-MAIL - tic@ostrozscko.cz

ČASOPOPIŠ KRAJEM SVATÉHO
ANTONÍNKA MÁ STÁLE VÍCE ČTENÁŘŮ....
A BUDEME RÁDI, KDYŽ BUDE MÍT I STÁLE
VÍCE DOPISOVATELŮ

Slavnostní požehnání opravené kapličky

V letošním roce se podařilo splatit jistý dluh našim předkům, kteří v úctě a pokoře vystavěli v roce 1834 v Kvačicích klasicistní kapli. Ve stínu mohutných korun kaštanů se může nyní kdokoliv zastavit u nově opravené trojdílné výklenkové kaple. U příležitosti svátku Mezinárodního dne památek a historických sídel proběhlo v neděli 13. září zasvěcení této nově opravené kaple, které udělal P. Karel Šenk, duchovní správce ostrožské farnosti.

Tohoto slavnostního aktu se zúčastnila necelá stovka z řad kvačických pamětníků a dalších občanů města.

Na úvod vystoupil starosta města Mgr. Vlastimil Vaněk, jenž vyzdvihl symboliku místa v historii, ke kterému chodívali naši předkové pomodlit se a načerpat pokoj do svých srdcí a životů svých rodin.

Přestože tato nově zrekonstruovaná kaple leží v těsné blízkosti dopravní tepny, s pevnou vírou doufáme, že napomůže i dnešní generaci objevit mnohdy tak chybějící klid a rovnováhu v duši.

Text a foto: Vlastimil Kuřimský

Z činnosti Matice svatoantonínské

Milí čtenáři časopisu Krajem svatého Antonínka, ráda bych vám sdělila, že Matice svatoantonínská pořádá každoročně poutní zájezd. V letošním roce jsme se v sobotu 22. srpna vydali na Horu Matky Boží v Králíkách. Členů Matice a ctitelů sv. Antonína stále na našich poutích přibývá, a tak letos jsme jeli čtyřmi autobusy.

Již velmi brzy ráno museli vstávat poutníci z Vacenovic, kteří to měli nejdále. Autobusy se naplňovali

poutníky z celého okolí. Letos se k nám připojilo také 18 osob z Velkého Ořechova, kde má Matice velkou členskou základnu. I když je to farnost dosti vzdálená od Blatnice, příčinou úcty ke sv. Antonínu je působení P. Antonína Šuránka, jehož vliv i po tolika letech trvá.

Do Králík jsme dorazili před devátou hodinou, ihned se nás ujal místní pan farář a seznámil nás s historií tohoto poutního místa.

Pak následovala mše svatá, kterou sloužil P. Zdeněk Stodůlka, farář z Blatnice. Po mši svaté jsme uctili milostný obraz Matky Boží, prohlédli ambity, okolí chrámu a odjížděli do Koclířova u Svitav. V Koclířově se nachází Národní centrum Fatimského apoštolátu. Zde nás už očekával P. Dokládala. Seznámil nás s areálem a pozval do jejich cukrárny a kavárny na občerstvení.

Protože se počasí zhoršilo a začalo pršet, přesunuli jsme se do

kostela sv. Filomény na krátkou přednášku o činnosti Fatimského apoštolátu v České republice. Naši pouť jsme zakončili adorací a požehnáním. Obohaceni na těle i duši jsme se vrátili domů. Zcela jistě bude Matice i v příštím roce pořádát zájezd na některé poutní místo. Kdo by měl zájem, může se k nám připojit.

Marie Špirudová, předsedkyně Matice svatoantonínské

O fotbale v Uherském Ostrohu

Rád bych čtenářům vašeho časopisu sdělil několik slov k činnosti našeho fotbalového oddílu FK Uherský Ostroh, který byl založen v roce 1920. Mnoho let jsme hráli krajský přebor, dnešní „I. A“ třídu. Nyní již čtvrtý rok hrajeme „I. B“ třídu.

Kde hledat příčinu? Nejedná se ani tak o nedostatek hráčů či nezáměr o fotbal. Například v loňské sezoně se u „A“ muž-

stva vystřídalo až neuvěřitelných 32 hráčů a v novém ročníku má oddíl v soutěžích šest mužstev mládeže a 2 mužstva dospělých. Takový počet nemají ani mužstva hrající divizi.

V našem oddíle se především soustředíme na mládež, máme 2 družstva přípravky, 2 mužstva žáků a 2 mužstva dorostu. To snad mluví za vše.

Je také pravda, že zrcadlem klu-

bu je „A“ mužstvo, a to již dva roky bojovalo o záchranu v krajské soutěži. Hlavní příčinou takových výsledků je změna kádru, starší ukončili činnost a mladí nemají takovou zkušenost.

Dalším důvodem je, především z pracovních důvodů, velmi malá účast na trénincích - a bez tréninků se nedá hrát fotbal ani v základní soutěži.

Co nás nejvíce tíží, je finanční situace.

Oddíl nemá žádného většího

sponzora, naše „A“ mužstvo je snad jediné v krajské soutěži, kde hráči nedostávají po utkání ani klobásku či pivo, o odměnách si musejí hráči nechat jen zdát.

Výhodou našeho oddílu je to, že hrajeme pouze se svými hráči a nemusíme nikomu platit za hostování či výchovné.

V přípravce se nám rodí hráči jako houby po dešti, a to je snad nejčernější z celého oddílu.

**Jan Galuška,
za oddíl FK Uherský Ostroh**

O poslední štamprli meruňkovice

Rodačka z Blatničky pomáhá Africe. A na dobročinnost si zavolala Boršičany

Toto povídání jsem si jen náhodně vyslechl. A zaujalo mě natolik, že bych vám ho rád převyprávěl. Je o tom, jak jednoho dne, ve čtyři ráno, vyrazilo několik členů mužského sboru Boršičané z Boršic u Blatnice (a několik zpěvaček z folklorního souboru Nivnička) na dlouhou cestu až do Benešova nad Ploučnicí. Do tamního kina, na dobročinný bazar s názvem Den pro Afriku, jehož výtěžek půjde na 138 adoptovaných sirotek v africké Monze. Pozvala je rodačka z Blatničky, Ludmila Šumová, která žije právě v Čechách a snaží se pomáhat dětem v Africe. Ona také bazar se svou rodinou pořádala - a „výprava“ z našeho regionu byla největší ozdobou této parádní akce. „Moc moc bych jim chtěla poděkovat, že k nám vážili „na otočku“ tak dlouhou cestu, byli skvělí, je vidět, že to dělají z lásky a od srdce,“ napsala mi později paní Šumová. Zároveň jsem se od ní dozvěděl, že pochází z Blatničky, za svobodna se jmenovala Hučíková a má dceru Lucii, která byla v roce 2008 půl roku v africké Zambii. Na sirotky se nakonec vybralo 44 tisíc korun, a když se k nim přidaly ještě finanční dary, částka se

vyšvihla na 51 700 korun. Peníze budou využity na očkování dětí, na školní prostředky, deky, jídlo a boty. „Na podzim a v zimě bychom chtěli za dětmi do Zambie zajet,“ sdělila mi ještě Ludmila Šumová. Rád bych vám také přiblížil, jak celý dobročinný bazar končil. Čtete pozorně. „Když už nebylo co dražít, napadlo mě, že bychom mohli vydražit poslední štamprlu meruňkovice, kterou jsme měli ve sklence,“ vyprávěl mi jeden z Boršičanů Radek Dula. „Nepočítal jsem, že „aukce“ poslední malé štamprle meruňkovice přinese nějaké velké peníze, vyvolávací cena byla dvacet korun,“ pokračoval ve vyprávění. Jenže. Pořádně se mýlil. Hodnota letošní moravské meruňkovice se vyšplhala pořádně vysoko. Na pětset korun! (tedy 25 000 korun za 1litr). Jak je vidět, dobří lidé pořád ještě žijí. A někteří z nich žijí i v Boršicích. A ještě, kdo v Benešově nad Ploučnicí byl: Gabriela Krchňáčková, Jana Víceníková, Kateřina Gorčíková, Jožka Slaník, Dušan Křivák, Vít Janečka, Petr Vávra, Vlastimil Ondra a šéf výpravy - právě Radek Dula. **RB**

Na této fotografii se můžete podívat na některé z těch, kteří se podíleli na dobročinném bazaru. Na snímku jsou mimo jiné někteří členové folklorního souboru Boršičané, holky z Nivničky, v boršickém „klobúku“ je paní Ludmila Šumová. Duše celého bazaru, rodačka z Blatničky.

Z poděkování Boršičanům od paní Šumové

Milí Boršičané a milá Nivničko, děkuji Vám za Vaši tak velkou oběť, kterou jste přinesli v sobotu na podporu Afriky. Dali jste to prostě z lásky a od srdce. Bůh Vám za to žehnej. To, co jsme zažili s Vámi, to v nás bude ještě dlouho doznívat. Díky Vám za všechno a věřím, že až příště dojedete, bude to aspoň o pět hodin delší...

Lída Šumová

V Boršicích u Blatnice začal kroužek keramiky

V našem časopisu se snažíme ukazovat co nejvíce ty, kteří se snaží „rozhybat“ dění na vesnicích nebo ve městech. Mezi ně určitě patří tři ženy z Boršic u Blatnice, které rozjely kroužek keramiky - a byly překvapeny, jak moc dětí do něj začalo chodit. Požádali jsme o pár slov knihovnici Romanu Schusterovou, která s nápadem přišla. „Neodolala jsem a keramický kroužek jsem si ještě přibrala ke knihovně. Mám ale dvě pomocnice, pomáhá mi Alena Hrabalová a Veronika Jemelíková. Posílám alespoň pár fotek z tohoto týdne. Mějte se,“ napsala do redakce paní knihovnice. Všem třem ženám a boršické mládeži držíme při modelování i vypalování palce! **RB**

Letos

naposled?

Co všechno „ukrývá“ občanské sdružení Galuško Slovácko

Nedělní premiéra nově nastudované hry divadelním souborem Spolek Ostrožanů pracujícím pod občanským sdružením Galuško Slovácko se blížila svému začátku. Ochotníci se scházeli poslední týden každého dne, nervozita už byla cítit všude, kam se jen vrtli. Téměř každý z nich měl pocit, že neví, jakou má roli, báli se, že zapomněli text, nebo kousek z něj, objevily se i obavy, jestli mají správné oblečení nebo třeba že nevyjde počasí.

„Letos už naposled, tato sezona je moje poslední... Už sem to aj doma svatosvatě slíbil. Už to plancu, už mně text utěká,“ říká nejstarší z ochotníků, čerstvý čtyřasedmdesátník Josef Bahula. Svě zálibě se věnuje od školních let a slibům o „konci divadelní kariéry“ pána domu už u Bahulů nevěří ani jejich kočka.

Věra Hendrychová - žena mnoha profesí

Pravdou ale zůstává, že „starých harcovníků“ pozvolna ubývá, vždyť jen letos odešli rozdávat radost tam nahoru za patronem sdružení – ostrožským rodákem, spisovatelem, malířem a humoristou Zdeňkem Galuškou – hned dva. A mladí zoufale schází.

„Mladým se nechce, vůle by byla, ale není čas,“ posteskně si vedoucí sdružení Věra Hendrychová.

I ona si své nejlepší divadelní role odehrála pod vedením Karla Hoffmanna, v té době ještě herce Slováckého divadla léta spolupracujícího s ostrožskými ochotníky. Posledním společným dílem bylo úspěšné uvedení veselohry se zpěvy „Sládcí“ K.

J. Erbena a J. Turečka Jizerského v roce 1993. Vždyť podobný úsměvný příběh z českého městečka zasazený do pivovarského prostředí se někdy v 19. století mohl odehrát i v ostrožském vrchnostenském pivovaře. A právě tato hra dostala v její režii nový kabát a stala se hlavní náplní 7. ročníku „Galuškova Slovácka“, stěžejního programu, pořádaného sdružením ve vlastní režii již pátým rokem na nádvoří ostrožského zámku, v době připadající na výročí Galuško narození. Myšlenku každoročně připomínat ostrožské veřejnosti slavného rodáka uskutečnila paní Hendrychová ve dvou prvních ročnících ještě jako vedoucí odboru kultury. Šest ročníků vždy s 80 – 120 účinkujícími mělo vyloženě folklorní zaměření a umožnilo se prezentovat všem ostrožským folklorním souborům i některým pozvaným z okolí. Výjimka letošního roku chtěla připomenout Galuškovy aktivity coby bývalého herce i režiséra místního sokolského divadelního souboru.

„Galuškovo Slovácko“ má v této chvíli za sebou sedm úspěšných ročníků. „Naši diváci nás nikdy nezklamou, ví, co od nás mohou očekávat. A my se snažíme udělat vše pro to, abychom jim připravili chvilku pohody a radosti, takový malý únik z dnešního nezrovna pěkného světa tam kamsi do minulosti, i když si ji možná také trochu idealizujeme,“ říká Věra Hendrychová.

Galuškovo Slovácko, Tancováček, Oskoruše i další

Založení občanského sdružení Galuško Slovácko začala připravovat bezprostředně po odchodu do důchodu, to má dnes

Jakoby tento snímek z divadelní hry „Galuškova Slovácka“ symbolicky ukazoval loučení starších s kulturou. Kdo mladší přijde po nich, není jasné.
FOTO: Zuzana Lipárová

za sebou čtyři a půl roku práce. Patří pod něj dětský soubor Tancováček – dělí se na dvě věkové skupiny, mladší děti s vedoucí Věrou Hendrychovou, starší s vedoucí Jarmilou Hudečkovou st., s hudebním doprovodem vypomáhá Viera Ondrušková; dívčí soubor Oskoruše – zpívá i tančí, odbornou pomoc děvčátům poskytuje Jožka Dobřecký z Ostrožské Lhoty; divadelní soubor Spolek Ostrožanů – o jeho povznesení svádí boj V. Hendrychová; sdružení stále navštěvují a různě vypomáhají členové již neexistujícího mužského pěveckého sboru Pagáčé, kde odvedli velký kus práce jeho vedoucí Michal Břínek a František Koryčanský.

Svůj domov ve sdružení našel také již sedmnáctým rokem se každou první středu v měsíci scházející a na výlety vyrážející Klub dříve narozených, bez něhož si paní Hendrychová už nedovede život představit a „svojím babkám“ se snaží připravit trochu povyražení. Velkou oporou sdružení je Soňka Kólblová, která pro jeho členy nejen ušila všechny dívčí i mužské kroje.

„Je to člověk neobyčejně obětavý a spolehlivý. Děkuji Pánu Bohu, že se stále ještě najdou lidé ochotní táhnout se mnou káru starostí,“ svěřuje se Věra Hendrychová.

Příprava příslušného ročníku „Galuškova Slovácka“ není ovšem jedinou aktivitou občanského sdružení Galuško Slovácko. Děti z Tancováčku pravidelně na jaře vynáší do Moravy Smrtku, vystupují na schůzkách Klubu dříve narozených, ostrožských hodáčů, Vánočním těšením, navštěvují obyvatele domova seniorů, účastní se ve Vlčnově dětského krojového plesu, Slavností vína v Uh. Hradišti. Pagáčé nechyběli pod hodovů mají ani v hodovém průvodě stejně jako u většiny akcí uváděných pod Tancováčkem. S velkým ohlaselem se setkala jejich předvánoční zpívání s pozvanými hosty „V dobrém sme sa sešli“, zazpívali si také za hranicemi města.

Dokud bude občanské sdružení Galuško Slovácko, má snad smysl věřit, že folklor v Uherském Ostrohu nezajde na úbytě.

**Zuzana Lipárová
s pomocí Věry Hendrychové**

Blatnička po povodni

Starostka Blatničky: Máme rozjetých mnoho nových projektů

Jak jsme vás už informovali, první červencový den letošního roku se přehnala Blatničkou povodeň.

Když jsem se nyní s odstupem času ptal starostky Blatničky Jarmily Hruškové, co nejdůležitějšího z dění v jejich obci by mělo být v tomto časopisu, odpověděla bez váhání: „Naprostojednoznačně jsou pro nás zásadní opatření, abychom se ubránili možné příští povodni. A na tom teď pracujeme.“

Jak tedy tato práce přesně vypadá? „Důležité je mít zpracované projekty na protipovodňová opatření, a to jak obec Blatnička, tak také pozemkový úřad, který má možnost po dokončené komplexní pozemkové úpravě v Blatničce žádat o dotace z EU,“ říká starostka.

Podle ní půjde o projekty, jejichž realizace si vyžádá desítky milionů korun. „Spolknou“ je odvodňovací příkopy, propustky, mostky, sběrače vody, ale také zalučnění některých pozemků a výsadba biokoridoru. „Výsadba je důležitá, protože na nevyjše položených místech se letos objevila bohužel kukuřice, takže povodeň automaticky splachovala i ornici,“ sděluje starostka.

Snímek z letošní povodně.

FOTO: Archiv OÚ Blatnička

„Zcela radikální změnou by měl projít místní potok Svodnice, který je v majetku zemědělské vodohospodářské správy. Na něm napáchala přívalová voda největší škody. Potok byl regulován panely, které velká voda začala loupat jako z perníku. Na 400 kusů uvolněných panelů pak vytvořilo na několika místech hráz, voda se vylila z potoka a zaplavila řadu sklepů, garáží, tenisový kurt, suterén kulturního domu aj.“

Jarmila Hrušková ocenila vzájemnou pomoc místních občanů při odklizení povodňových škod.

„Využili jsme také místní studenty, kteří si o prázdninách

chtěli něco přivydělat. Na tenisovém kurtu vypomohli brigádně sportovci, takže dnes je již plně funkční. Obec ze svého rozpočtu musela uvolnit alespoň na to nejdůležitější, ale miliony na další opravy nemá. Pokud se nepodaří sehnat finanční prostředky z dotačních titulů a realizace projektů nezačne už v příštím roce, další přívalová voda napáchá škody mnohonásobně větší,“ dodává starostka.

Pokud jde o projekty mimo povodně i v tomto mají v Blatničce velké plány. „V letošním roce pokračujeme v opravě místních komunikací, v současné době

probíhá obnova vstupního prostoru kulturního domu a snahou je opravit ještě tři lávky pro pěší přes potok. Na příští rok máme připravenou kompletní výměnu veřejného osvětlení za úsporné, dále obnovu zeleně kolem hřbitova a ještě modernizaci místního rozhlasu,“ plánuje.“

Modernizace spočívá v tom, že asi do 80 domů přijde zařízení, které zaznamená, co hlásil místní obecní rozhlas. „Čím dál víc lidí mi totiž říká, že rozhlas neslyší nebo nejsou při hlášení zrovna doma,“ upozorňuje starostka.

RB

Obec Blatnička oznámila dne 15. 9. 2009 vyhlášení veřejné výzvy na obsazení kumulované funkce účetní a administrativní pracovnice obce.

Příhlášku s požadovanými doklady musí uchazeč doručit do 5. 10. 2009 do 10.00 hod. na Obecní úřad v Blatničce.

Podrobné informace jsou na úřední desce a na webových stránkách obce Blatnička www.obecblatnička.cz.

300 tisíc pro Tradice Slovácka

V posledních rozhodnutích zastupitelstva v Blatničce jsem si povšiml i toho, které se týká známé Obecně prospěšné společnosti Tradice Slovácka.

Zastupitelé totiž mimo jiné přijali toto usnesení: ZO schvaluje dotaci ve výši 300 tisíc Kč pro Tradice Slovácka, o. p. s. na udržení provozu střediska na rok 2009.

Zastupitelé také upravili Zakládací smlouvu této společnosti, a po rozdělení s podobně zaměřeným střediskem v Uher-

ském Ostrohu, jmenovali nové členy správní a dozorčí rady.

Kromě toho se Tradice v Blatničce snaží dělat maximum pro to, aby měli co nejvíce zákazníků.

Velmi vám doporučuji, abyste navštívili jejich nově otevřený domeček v Zarazicích, kde si můžete cokoli objednat a také se podívat, jaké věci dělají.

Domeček najdete velmi snadno, má číslo 46 a cestou z Veselí nad Moravou do Strážnice stojí nalevo za vlakovým přejezdem.

RB

Pracovnice Tradic Slovácka se snaží dělat hodně pro svou propagaci. Takto jsem je nafotil v létě na veselském jarmarku.

Velké

Zrovna, když jsem se chystal psát následující článek k hodům v Ostrožské Lhotě, přečetl jsem si v okresních novinách toto psaní: „Mladí lidé v naší obci neprojevili o pořádání hodů zájem, proto nebudou.“ Oznámení vyšlo z úst starosty nepříliš vzdálených Nedakonic Jiřího Smělíka, místo hodů (které byly takřka nepřetržitě od roku 1934) proto obec dělá folklorní odpoledne, na které přispěl finančně Zlínský kraj.

Ihotské hody

Co kdo víme, možná se v blízké době dožijeme dnů, kdy i mládež na Slovácku bude likvidovat tradice. Ale zatím na mnoha místech něco takového nehrozí - a to ani v Ostrožské Lhotě.

„*Dědina prožívala zřejmě nejkrásnější den v roce, kdy se opravdu skoro všichni místní a nemálo přespolečných sešlo a měli k sobě nejblíže v celém roce,*“ napsal jsem mimo jiné hned v červenci po hodech do okresních novin. A připsal jsem ještě: „*Těžko bych možná některým vysvěloval, proč jsme se, my Lhotané, „plahočili“ ve slunku vesnicí, proč jsme se zastavovali u některých domů a pozorovali naši hodovou chasu, proč jsme klečeli někde v kostele a nakonec na hřišti tancovali nebo třeba jen tak seděli.*“

Proč takový zájem?

Nynější řádky už píšu s odstupem času, ale stejně bych na nich nic neměnil. Naopak, znovu se mi vybavuje atmosféra, která na hodech panovala, veselost, spontánnost hodové chasy a chuť, s jakou letošní stárci i stárky k hodům přistoupili.

„*Určitě to byla jedna z nejlepších chas za poslední roky,*“ pochvaloval si starší stárek Miroslav Pavelka. „*Bylo důležité, že jsme byli všichni veselí a hodně se zpívalo, což se neděje každý rok, navíc jsem byl rád, že se nikdo neopil tak, aby se někde válel,*“ přidával další slova. Mladší stárek Zbyněk Šícha příkyvoval a jen stručně dodával: „*Hody ve Lhotě byly opravdu perfektní.*“

Stárky, mladší Gabriela Hájková,

a starší, Ludmila Dominiková, kluky poslouchaly, usmívaly se, a stejně jako jejich partneři, ujišťovaly, že to pro ně nebyly určité hody poslední.

Naše povídání bylo delší, bavili jsme se o velkých přípravách na hody („*někdy je kolem nich zbytečně moc nervozity,*“ uslyšel jsem od stárek) i o tom, jestli tradice hodů může ve Lhotě ještě dlouho vydržet. „*Určitě ano, krojovaných je stále víc,*“ prorokovala optimisticky Ludmila Dominiková.

Všichni čtyři přitom vzpomínali dva manželské páry, bez kterých by místní hody už možná ani nebyly - manžele Radochovi a Hájkovi.

Právě oni se totiž hlavně podílejí na dlouhých přípravách, zkouškách i organizování hodů.

„*Na každé zkoušce jsme například zpívali všechny hodové písničky, aby se je naučili i ti, kteří třeba ani moc zpívat neumí,*“ při-

pomněl Miroslav Pavelka.

Smysl dnešních hodů?

Jaký je vlastně smysl současných hodů? Připomínka patrona kostela už to bohužel tolik není. Doba se mění. Naštěstí snad zůstává vědomí tradice, snaha nedopustit „vyměření“ skutečného života na vesnici - jak se mnohde jinde už děje.

„*Proč takový zájem o hody? Protože jsme dobrý kolektiv, protože se ví, že ve Lhotě jsou dobré hody!*“ odpověděla mi s důrazem Gabriela Hájková. „*Všeci se tady známe, když jde jedna, řekne další kámošce,*“ dodala starší stárka.

V Ostrožské Lhotě měli podle všeho také štěstí na děvka, která vychází ze základní školy. I když se rozcházejí na různá místa, přesto nemálo z nich drží pohromadě, kamarádí se a jsou ochotné se scházet i na tancování a zkoušení hodů. „*Je velmi důležité, že*

se scházíme i dál,“ potvrzuje Ludmila Dominiková.

Právě na ní a jejím příteli Miroslavu Pavelkovi je ale vidět, jak důležitá je výchova v rodinách. Oba dva - stejně jako někteří další z chasy - byli vedeni k tradicím a víře v rodině a je pravděpodobné, že stejně budou vychovávat i své děti.

V Ostrožské Lhotě je možné navíc vidět toto generační „napojování“ i na ženáckých hodech, které se střídají právě s hody svobodných.

Když jsem si navíc pročetl na internetu zajímavou debatu k letošním Ihotským hodům, zjistil jsem, že o hody v roce 2010 by mohla být dokonce přetahovaná - zájem o jejich uspořádání mají totiž vedle těch starších ženáčů opět i mladí. **Text a foto: RB**

(Videoukázky a fotografie najdete na www.slovackoDNES.cz.)

Na levé fotce se můžete podívat na hlavní „aktéry“ hodů. Napravo je mladší stárka se stárkem, Zbyněk Šícha a Gabriela Hájková, vlevo starší stárci, Miroslav Pavelka a Ludmila Dominiková. A na fotce vpravo vidíte, jak dlouhý „had“ tvořila hodová chasa.

Je půlka prázdnin, krátce před pátou hodinou ranní a začíná svítat. K oběma autobusovým zastávkám v Ostrožské Lhotě se začíná scházet zhruba čtyřicítka lidí, kteří mají spacáky, batohy, táhnou balíky vod, rybářské stoličky a další věci na kempování.

Je to už tradice nebo ne? Posuďte sami. Letos se vydali sjíždět jednu z českých řek už po sedmé v řadě turisté z Ostrožské Lhoty.

Všechno to začalo celkem nenápadně v roce 2003. Jeden z členů turistického klubu Pavel Žajdlík, mimochodem zkušený vodák, navrhl do plánu akcí sjet řeku Otavu. Nápad se líbil, a tak se před sedmi lety vydali Lhoťané na cestu do jižních Čech.

Na první vodu většina cestovala vlakem do Sušice a tam se k nim přidala skupina cykloturistů, kteří jeli auty už o něco dřív na Šumavu. Další rok se jelo znovu, tentokrát cestovala většina vlakem na královnu českých řek Vltavu. Postupně každý rok počet zájemců narůstal a poslední léta se už organizují výpravy na vodu autobusem. Počet zájemců se vyšplhal téměř ke čtyřicítce.

Základ „vodáků“ tvoří turisté ze Lhoty, kteří jsou doplněni dalšími zájemci z okolí. Posledních pět akcí zorganizoval Václav Pavlas, podle kterého v přípravě celé akce není problém.

„Ono to v podstatě není těžké. Vybere se záloha, objedná se autobus a zhruba dva měsíce předem se musí objednat lodě,

na které se také platí záloha, a to je asi tak všechno. Největší problém bývá v tom, že při takovém počtu lidí se někdo na poslední chvíli odhlásí, ale naštěstí byl třeba letos zájem veliký, tak se to vždycky nějak doplnilo. Řekl bych, že zájem je čím dál větší. Jakoby se Lhoťané probudili,“ vysvětluje Václav Pavlas.

Poslední roky se jezdí už pravidelně autobusem, ale Václav Pavlas si myslí, že by některým neuškodilo, aby se znovu cestovalo vlakem.

„Letos jsme měli autobus, který měl menší úložný prostor. Napsal jsem, že by se měli lidi uskromnit, ale když jsem viděl u některých ty bágly, tak jakoby to nebrali vůbec na vědomí,“ postěžoval si vedoucí výpravy, který ovšem do organizování dalšího ročníku moc chuti nemá.

„Už teďka váhám, jestli to nebyla moje poslední akce. Přiznám se, že někdy to s lidmi už nezvládám. Řekneš jim třeba, aby si dali bágly do zavazadlového prostoru v autobusu, ale on by každý chtěl mít všechno po ruce vedle sebe. Jsou to takové drobnosti, ale ono se to za celou akci naskládá,“ říká poněkud pesimisticky.

Text a foto: Stanislav Dufka

Vítaná návštěva z Ruska

Už v době uzávěrky tohoto čísla časopisu přijela do Ostrožské Lhoty zajímavá návštěva z Ruska. Touto návštěvou byla čtyřiašedesátiletá Galina Aleksejevová, dcera pana Jaroslava Bočka, majitele domku, ze kterého je nyní památkový domek Háječek. Paní Galinu srdečně uvítal lhotský starosta Antonín Jelének, který ji provedl po obci a pozval také na oběd.

V příštím čísle časopisu si můžete přečíst takřka neuvěřitelný příběh, který život otci a jeho dceři

napsal, příběh, kdy se oba uviděli vzhledem k přetěžké době poprvé až po mnoha letech. A přestože byli většinu života daleko od sebe, měli se velmi rádi.

Pamatuji si, jak pan Boček toužil na konci svého života ještě jednou svou dceru vidět. Bohužel, toto přání se mu nesplnilo, v roce 2003 zemřel. Život šel ale dál. A paní Galina se nyní poprvé podívala do míst, kde její otec žil, a zastavila se v tichosti nad hrobem, kde odpočívá.

RB

Obecní bourání domů

Velké bourání probíhá v Ostrožské Lhotě. Radnice se tam rozhodla zbourat hned tři domky, které odkoupila za 600 tisíc korun. Prázdné místo chce rozdělit na přibližně tři stejné parcely, na kterých by mohli příští majitelé stavět. „Nyní čekáme, kolik zájemců se přihlásí,“ říká starosta Antonín Jelének. „Pokud bude zájemců víc, nějakým způsobem bychom je vybrali,“ podotkl starosta. A prodejní cena? Ta není zatím určena, starosta tvrdí, že radnici jde hlavně o to, aby místo bylo zastavěné a utržené peníze šly na propojení inženýrských sítí právě k těmto budoucím novým domům.

RB

Úspěšné blatnické vinobraní

Po loňském nezájmu se letos situace výrazně zlepšila

Zdá se, že život v Blatnici pod Svatým Antonínkem by mohl být zase o něco živější.

Ještě hodinu před začátkem místního vinobraní bylo po Blatnici takové ticho, jakoby tady snad ani život neexistoval. Jen připravené stánky a natažené hrozny naznačovaly, že se bude něco dít. V dalších minutách se už ale začal před radnicí dávat dohromady krojovaný průvod, který vyrazil k místním vinným sklípkům.

V čele starosta Josef Vavřík s praporem, za ním dva členové mužského sboru s nádherným obrovským střapcem hroznů, potom místní dechovka a děti z folklorního souboru Vavřínek. Za nimi pár metrů volná a dál folklorní soubor Kopa ze sprátené Myjavy a nakonec v krojích ženy opět z místního folklorního souboru. Na konci cesty průvodu to nejdůležitější - diváci.

Pátý ročník vinobraní ukázal, že mu prospěla změna termínu. Loňský rok byl totiž v sobotu a divácká místa byla téměř prázdná. Nyní už tomu bylo jinak.

Na horním snímku jde průvod krojovaných v čele se starostou k vinným sklepům, na dolním vidíte, jak to u sklepů vypadalo.

Když jsem poslouchal místní mladou cimbálovou muziku a také děti z Vavříнку, obdivoval jsem, jak moc v Blatnici udělali v poslední době pro rozvíjení lidové muziky i tradic.

Byť často slyším, že v Blatnici existují jakési dva tábory příznivců či rivalů, všichni musí mít radost z toho, jak se tady právě děti věnují folkloru. Samozřejmě, budoucnost ukáže, kolik z nich u něho vydrží a jak moc to obci prospěje.

Když k nim ještě přičtete mužský soubor, ženský soubor i dechovku, hned zjistíte, že Blatničané by se dokázali bavit jen mezi sebou. Pozvali si ovšem stejně jako loni ještě přátele z Myjavy, kteří vždy dokáží svým vystoupením zaujmout.

Kdo bude chtít jet příští rok do Blatnice pod Sv. Antonínkem ke známým sklípkům, bude mít dvě možnosti: buď květnové Putování z bůdy do bůdy nebo právě vinobraní. Slušná „vinná nabídka“ na rok 2010.

Text a foto: RB

Bohužel - ze studny voda netekla.

Temperamentní soubor Kopa z Myjavy.

Jedna z posledních „tetiček“, které můžete v Blatnici pod Sv. Antonínkem potkat v tradičním oblečení. V Blatnici i jinde na Slovácku je už za pár let nikde nepotkáme. Kdoví, jaký bude svět bez nich.

Odpočinek domácího mužského sboru.

Blatnická naděje v podobě dětí.

Když se rozhlédneme z Antonínku...

Vladimír Šácha vás provádí naší zajímavou krajinou

Během své existence si časopis, který právě pročítáte, stihl získat nejen poměrně značnou popularitu, ale doznal také několika změn. Tou nejvýraznější byla asi změna názvu.

Místo Časopisu Ostrožska a Horňácka jsme se před časem začali v novinových stáncích shánět po Kraji svatého Antonínka, a já myslím, že to nebyla změna samoučelná.

Ostrožskem a Horňáckem byla totiž v tomto smyslu míněna politicko - ekonomická hranice dvou sousedících mikroregionů. Lidský život se však obvykle odehrává v poněkud širším kontextu, a právě nový název vybízí podívat se na naši domovinu s trochu větším rozhledem.

Slovo kraj souvisí s pojmem krajina. Je zajímavé, že obě označení se tak trochu vzpírají přesné definici. V odborné literatuře sice můžete najít větu, že krajina je soubor biotických a abiotických faktorů vázaných na určitý typ reliéfu a sdílející určitou historii, ale zkuste si podle toho krajinu skutečně vymezit.

Žijeme v krajinách určených geografickými podmínkami Dolnomoravského úvalu, Hlucké pahorkatiny či Bílých Karpat nebo stačí, když za krajinu budeme považovat těch pár kopců a údolíček, které jsou bezprostředně kolem naší rodné dědiny? Oba dva pohledy budou zřejmě správné, ale svým rozsahem naprosto rozdílné. Možná proto bude dobré krajinu nesvazovat přesnými formulacemi a raději nevědecky dát přednost pocitům.

Botanik Jiří Sádlo říká, že krajina je důvod, proč lezeme na rozhlednu, a také, že to je území vymezené svými kraji, tedy horizonty.

To je myšlenka, která určitě stojí za pozornost, a tak se tedy zkus-

me po horizontech našeho kraje podívat.

Mohli bychom vyjít přímo na Svatý Antonínek, odkud je opravdu krásný rozhled. Trochu nám tu však budou překážek okolní lesíky a remízky, a tak raději ještě trochu popojdeme na sousední Střečkův kopec. Na jeho vrcholu najdeme malý geologický odkryv

Jeden z krásných pohledů ze Střečkova kopce, který je jen kousek od Svatého Antonínka.
FOTO: RB

antoníneckého souvrství, ale o něm si povíme někdy příště.

Teď se odsud rozhlédneme do dálky a zkusíme pozorovat čáru, na které se země dotýká oblohy. Jižní a východní horizont je tvořen hřebenem Bílých Karpat, kterým vévodí Velká Javorina a Velký Lopeník. Na severu se náš výhled zastaví na vrcholcích Vizovické vrchoviny a při pohledu na západ zjistíme, že se čára obzoru táhne po hřebec Chřibů. Nejvíce se nám krajina rozevírá na jihozápadě, kde při dobrém počasí dohlédneme přes širokou rovinu Hodonínska až na Pálavu. Tak to je tedy náš kraj, náš svět v okolí svatého Antonínka.

Zkusme jít však v rozšiřování našeho pohledu ještě kousek dál. Podívejme se, jak náš, horizontem vymezený kraj, zapadá do mapy střední Evropy. Zjistíme, že rovina podél řeky Moravy je nejsevernějším výběžkem tzv. Vídeňské pánve a dokonce, že přímo souvisí s Velkou uherskou nížinou v Maďarsku. Z toho smě-

ru se k nám kdysi dávno rozšířily kudlanky, cikády, víno, verbuňk i cimbál.

Na druhé straně Chřiby, Vizovická vrchovina i Bílé Karpaty jsou jedněmi z nejzápadnějších výběžků karpatského oblouku, který má svůj druhý konec až v Rumunsku. Po karpatských hřebenech se zase šířil horský

věku a některé dokonce i z dob mnohem starších.

V dalších číslech časopisu se na tuto krajinářskou skládku zaměříme podrobněji.

Vladimír Šácha

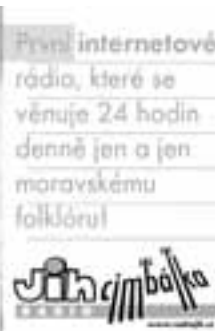
(Psáno pro www.dolnacko.cz a časopis *Krajem svatého Antonínka*.)

O AUTOROVÍ ČLÁNKU

Vladimír Šácha není „jen“ ochráncem přírody, ale také známým „šířitelem“ lidové kultury. Mimo jiné patří k největším odborníkům na lidové ornamente, v rodném Hluku například letos na hody pořádal už pravidelné a velmi zajímavé setkání s názvem Malovaný dvůr. Jeho návštěvníci obdivovali práce místních maláreček, shlédli výstavu Plodnostní motivy v lidovém ornamentu, počítačovou animaci Šohaji a cery a mnozí se také aktivně zapojili do tvořivé dílny. O průběhu se můžete více dočíst na www.dolnacko.cz.

Inzerce

Nebyl to nápad náhodný, už delší dobu jsem chtěla poznat „našeho“ výrobce cimbálů. Stačil jeden telefon a mohla jsem se rozjet za Jiřím Galuškou z Ostrožské Nové Vsi. Přitom jsem se těšila na hříbě, které se mělo narodit. Jenže při porodu zemřelo, a s ním i kobyła. Rozhovor jsme nakonec víc vedli o koních než o úžasném nástroji, kterého vyrobil už desítky, možná stovky kusů.

Pěkně od začátku, jeho jméno zná snad každý folklorista v republice a snad i mimo ni, spíše ve východních zemích. A znají ho i lidé, kteří se věnují koním. Jiří Galuška vyrábí cimbály a také chová koně. Před pár lety se začal věnovat i jejich duši (odborně se tomu říká horsemanship). Ve skutečnosti to znamená „psycholog koní“.

Pan Galuška den, co den schází do své dílny a pracuje na výrobě cimbálů, které se navíc naučil dělat sám. Má rád folklor a když začínal, nemohl si pořídit vlastní nástroj a tak si půjčil. Zkrátka na nový neměl peníze. Než na něj zahrál, musel si jej celý opravit.

„Když mně bylo 28 roků, začal jsem hrát na cimbál a ten první sem si musel opravit, pak mně ho sebrali, jelikož nebyl můj,“ vypráví pan Galuška.

Opravit si musel i ten druhý, aby mohl hrát „no a zase nebyl můj a zase mně ho po roku sebrali.“ Ten třetí – jak jinak vypůjčený – mu zůstal delší dobu, než se dopracoval ke svému nástroji. Jenže pak přišel známý a chtěl opravit cimbál pro syna - a tak to všechno začalo. Od té doby se v O. N.Vsi vyrábí cimbály a zůstal ještě s dalšími dvěmi posledními, kteří na Moravě zůstali. Dlouho bychom hledali cimbalovou muziku, která by pana Galušku neznala nebo neměla

„Baví mě naprosto opravdové věci“

O výrobcu cimbálů, kterému koně změnil život

nástroj od něj. Od Košic až po Chomutov se hraje na nástroje, které pochází z jeho dílny. Dva cimbály dělal dokonce pro slovenský soubor Lúčnica...

Pan Galuška mi ale vypráví, jak kdysi svou práci měl rád. Jenže

sem pracoval 365 dní v roce, nevím o nikom, kdo by to dělal. Dneska se chcu věnovat koničkom, což jsou moje koně.“

A od této chvíle o práci nepadlo jedině slovo. Povíдали jsme si dlouho. Najednou jako by se

„Světabol vyléčím vínem. Zemřela mně kobyła, protože měla komplikovaný porod. Prostě blbá smrt.

roky udělaly své a dnes našel nový smysl života někde jinde, ne tak daleko od domova.

„Zápal k výrobě cimbálů je pryč... vím předem, jak co udělat, du najisto, doba euforie z počátku už je pryč, kdysi sem ju mívával... nebojím se to říct, prvních dvanáct až třináct roků

zhluboka nadechl a nechtěl se už k práci vracet, ale chtěl být nejen slovy a myšlenkami u koní, chtěl by být jinde, než dělat se mnou rozhovor, povídat si s nimi, česat je a hladit... vyšvihnout se na koňský hřbet a vyjet vstříc dálkám.

„Baví mě věci naprosto oprav-

dové. Už to pár roků bude, co mám koně, které mi překopaly myšlení, žebříček hodnot... pokud jsem dřív měl tendence chtít peníze nebo pěkné auto, všechno mě přešlo, když jsem poznal svět koní,“ říká.

A je vidět, jak je šťastný, že si mohl splnit tento sen. Za domem mu pobíhají nádherní koničci. „Luffáci“ jim říká. „Za nima utékám v každém volném momentě.“

Jenže právě jemu se stalo něco, čemu se dá říkat neštěstí. I proto bych čekala, že se budu bavit se zdrceným mužem, který přišel o opravdovou lásku, protože tomu tak je. Kobyła, kterou měl moc rád zemřela při porodu i s hříbětem. Mělo být jeho poslední, chtěl si ho nechat a moc se na něj těšil. Když si o tom povídáme, mluví jakoby přísně, ale ani na povrch tvrdý chlap, jakým se pan Galuška zdá, ale není tak drsný.

„Světabol vyléčím vínem. Zemřela mně kobyła, protože měla komplikovaný porod. Prostě blbá smrt. Lidé jako já sa s tým těžko srovnávají, to je jak děcko... ale je to pryč, každému někdo zemře, zemře manželka, manžel, zemře děcko, to se děje kolem nás, tak co sa dá dělat, život jde dál...“

Nevím, možná jste čekali – stejně jako já – muže „prorostlého“ folklorem, který nedá dopustit a nikdy nelitoval toho, co dělá. Poznala jsem ho jako někoho, kdo to, co dělá, už nepovažuje za příliš důležité. Našel ale nový smysl života.

A když se dnes řekne v Ostrožské Nové Vsi Galuška, je to především výrobce cimbálů a také chovatel koní.

Ráda bych mu tímto poděkovala za povídání.

Text a foto: Zuzana Lipárová

Z parku zmizí velké stromy i hřiště

Radnice v Ostrožské Nové Vsi připravuje velkou obnovu parku

Nejdříve zazvonil telefon. Muž z Ostrožské Nové Vsi se představil a chtěl po našem časopisu, abychom zjistili, cože se to děje v jednom z parků v Ostrožské Nové Vsi. „Jezdí tady bagr a likviduje hřiště, na kterém sportovaly děti, navíc se má cosi dělat i s parkem, kde hřiště je,“ stěžoval si. Slíbil jsem mu, že se budu snažit získat do tohoto čísla časopisu co nejvíce informací. Na novoveské radnici jsem položil několik desítek otázek, tak snad tedy v následujících řádcích svůj slib volajícím splním. A pokud máte také jakýkoliv dotaz, týkající se vaší obce nebo města, s klidem (nebo i neklidem) zavolejte.

Dětské hřiště, které bylo v těchto místech, definitivně končí. Radnice slibuje nové a lepší hřiště na jiném místě.

Nevím, jestli je výhoda nebo nevýhoda, že park v Ostrožské Nové Vsi znám. Vede jím krásná cesta na hřbitov, která je lemovaná mnoha vysokými břízami. A kousek od bříz je celá řada dalších stromů, jsou to japonské sakury, které nádherně kvetou. Právě tyto břízy a sakury mají být pokáceny. Teď v listopadu.

„Chystáme velkou obnovu parku s výsadbou řady nových stromů a keřů za 1,3 miliony korun,“ potvrzuje místostarosta Ostrožské Nové Vsi Pavel Botek.

Radnice na to získala v rámci Programu rozvoje venkova Leader od Místní akční skupiny Horňácko a Ostrožsko dotaci 752 140 Kč, začátek prací je naplánovaný právě na listopad.

Nová zeleň se má podle Pavla Botky objevit před obchodním domem, podél silnice k základní škole a právě ve vzpomínaném parku.

Pochopitelně, zeptal jsem se, jestli je nutné kácet takové množství stromů. A věřte mi, ptal jsem se několikrát, důkladně a na každý detail.

Místostarosta Botek (ke kterému se po chvíli přidal i starosta Stanislav Tureček) takřka přísahali, že prý jiná možnost není.

„Je to jednoduché, stromy jsou příliš staré,“ prohlásil starosta. „Máme dendrologický posudek odborné firmy, jasně je v něm napsáno, že jsou opravdu staré, ve špatném stavu anebo pro park nevhodné. Kdo bude chtít, tomu posudek ukážeme,“ pokračoval místostarosta.

Snad bych měl ještě dodat, že nynější japonské sakury budou opět nahrazeny sakurami. A břízy? Místo nich má stát v parku alej javorů.

A co dětské hřiště?

Stejně tak jsem se ptal na hřiště, které z parku mizí - a bylo jediným pláčkem tohoto druhu v centru obce.

Anabáze jeho vzniku a zániku by vydala na několik stránek, v posledních týdnech se totiž objevili zastánci zrušení hřiště i jeho podporovatelé, stejně tak zastupitelstvo jednou odhlasova-

A zmizí také tato březová alej a japonské sakury, které jsou vlevo na této fotce. Radnice slibuje nové a zdravé stromy.

lo konec hřiště a jindy zase jeho ponechání a rekonstrukci.

Definitivní stanovisko je toto, a rozhodly o něm politické kluby ODS a KDU-ČSL: Úplná demolice asfaltové plochy, následná rekvilivace pozemku a jeho osázení dřevinami, případně lavičkami či houpačkami.

„Vyhověli jsme těm občanům, kteří tvrdili, že je provoz hřiště obtěžuje mnoha různými způsoby,“ oznámil místostarosta Botek. A starosta Stanislav Tureček k tomu dodal: „Lidé v okolí hřiště si hodně stěžovali na chování mládeže, která se tam scházela.“

Ptal jsem se i na to, jestli místo

politických klubů nemělo hlasovat o likvidaci parku celé zastupitelstvo, ale dostal jsem odpověď, že bylo nutné spěchat, protože radnice přislíbila rozhodnout do konce prázdnin.

Oba dva muži z radnice přítomně slibují, že hned, jak to bude možné (tedy, jak budou peníze), začne se stavět nové, už moderní sportovní hřiště. A to téměř jistě v prostoru mezi mateřskou školou a domem s pečovatelskou službou.

Takže závěr? Dění kolem parku budeme pozorně sledovat a v dalším čísle vás opět informovat.

Text a foto: RB

Inzerce

Jediný samostatný regionální týdeník
HODONÍNSKA, KYJOVSKA A VESELSKA
NASŠE SLOVACKO
www.naseslovacko.cz

Hasičky

(nejen) z Kuželova

Byli jsme na závodech v Hrubé Vrbce a Velké nad Veličkou

Až do letošního srpna jsem neměl tušení o tom, kolik mladých se na Ostrožsku a Hornácku věnuje soutěžím hasičů i hasiček. Teprve při napínavých (a také divácky hodně navštěvovaných) bojích v Hrubé Vrbce a Velké nad Veličkou jsem viděl, jak moc jich je. Postupně je budeme navštěvovat a představovat vám je. Nyní se můžete seznámit především s dívkami z Kuželova, které slavily nyní velké úspěchy. A už dříve jsme vám ukazovali velmi aktivní hasiče z Hrubé Vrbky.

Dlouho jsem neviděl nějakou větší „tlupu“ tak veselých ženských. Než jsem ovšem nezajel na závody do Velké nad Veličkou a nepotkal tady hasičky z Kuželova. Měly velmi dobrou náladu, v rukách držely hned několik pohárů a mluvily jedna přes druhou tak rychle, že jsem si ani nestačil jejich slova zapisovat. Začnu proto raději mužským - jejich trenérem Romanem Zálešákem.

„Ze začátku je trénoval můj kamarád, a po těžkém přemlouvání jsem začal s tréninky já. Nejdříve jsme měli jeden tým a k němu potom ještě přibylo „B“ mužstvo. Dva týmy už jsou na trénování dost náročné,“ sdělil tento muž, který jinak dělá strojního zámečníka. Když jsem se ho ptal, co je nejdůležitější pro to, aby měli úspěchy, odpověděl rychle a stručně. „Tým. Co nejlepší tým

Takto spokojené odcházely dívky z Kuželova ze soutěže ve Velké nad Veličkou, kde na konci srpna získaly několik pohárů. Družstvo Kuželov „A“ vyhrálo, a Kuželov „B“ byl druhý. A obě družstva uspěla také v součtu několika závodů.

kamarádek. A také chuť. Jak není chuť, tak to nejde.“

A nepřemýšlí nad tím, že by si k trénování ještě někoho přibral? „Nikomu sa nechce,“ odpověděl mi.

„Ono je to s nama fakt náročné, hodně náročné!“ skočila nám do řeči jedna z dívek jménem Petra, čímž skončila šance, že by se měl jejich trenér ještě šanci dostat se ke slovu. Prostě mluvily „baby“. Ze všeho nejvíce mě zajímalo, jak se tak všechny daly dohromady, protože znám „fúru“ vesnic, kde by holky nedaly dohromady ani jedno jediné družstvo.

„My mladší jsme se k nim přidaly ve chvíli, kdy už družstvo žen fungovalo,“ informovala mě další dívka - Božena. Šestnáctiletá.

Ona i její kamarádky mě pak ujišťovaly, že vydrží spolu ještě dlouho, zejména když budou přicházet další úspěchy. A není mezi vámi řevnivost, když jedny jste „A“ mužstvo a druhé třeba

jen „B“ mužstvo?, ptal jsem se. „Vůbec neééé!!! My se naopak vzájemně podporujeme!“

Studentky i lékárnice

Holky také doporučovaly dívkám z jiných vesnic, aby neváhaly a také se do podobného sportování pustily. „Nebo radši né, ať nemáme konkurenci,“ dodala s úsměvem další kuželovská dívka.

Zatím by se mohlo zdát, že závodění je samá sranda, ale zkuste se přijít podívat na závody.

Rozvinout hadice, „dostat“ do nich vodu a nakonec proudem vody „sestřelit“ terč, není maličkost - zejména, pokud to vše musíte zvládnout tak za dvacet sekund.

Konkurence je velká, o dobrém či špatném výsledku rozhodují i necelé sekundy. A stačí malá nepozornost a následuje diskvalifikace. Musíte mít dobré nohy i sílu, musíte rozumět technice,

Tady je kuželovské mužstvo „A“ a „B“. A na zemi leží jejich trenér Roman Zálešák. Holky jsou z Kuželova, Malé Vrbky a Hrubé Vrbky.

Družstvo hasičů z Blatnice pod Svatým Antonínkem.

měli byste být pohodáři, protože dobré výsledky se střídají s těmi horšími. Závodů je několik a nejlepší jsou nakonec ti, kteří si udržují výkonnost delší dobu.

Když jsem se dříve ptal, co jinak dělají, uslyšel jsem, že většina z nich je na škole. Tady je jejich přehled: hotelová škola ve Bzeneci, gymnázium ve Strážnici a v Uherském Hradišti, vojenská vysoká škola, ekonomka v Praze, hygiena v Hodoníně, zdravotní lyceum v Uherském Hradišti.

Až když jsem se všemi domluvil, všiml jsem si opodál sedících tří členek družstva, které úspěch tak radostně neprožívaly. Věkový rozdíl byl znát, těmto třem bylo k pětadvaceti a byly u začátků ženského družstva v Kuželově.

„Kupodivu nás to stále baví. Já už jsem se bála, že nebudeme mít ve svém věku na soutěže výkonnost, ale letos jsem si dokázala, že na to ještě pořád mám, utěkalo mně to ještě lepší než minulý rok,“ uvedla pětadvacetiletá Martina, která studuje učitelství pro první stupeň. „My se prostě na dvacet pět necítíme!“ ozvala se Dana, která už učí, a to na rodném Horňácku.

A třetí z této trojice byla lékárnice ze Strážnice Soňa, dvaadvacetiletá, která mi prozradila, jak to před osmi lety v Kuželově vůbec začalo. „Normálně jsme se s kamarádkami scházely ve vinárně. Chodili tam kluci - hasiči, se kterými jsme začaly trénovat. Založily jsme holčičí družstvo a postupně začaly soutěžit. Začátky byly těžké, končily jsme spíše na po-

sledních místech až jsme se po letech dostaly na přední přičky.“

A ještě internetové stránky dívek: www.sdhkuzelov.websnadno.cz

Blatničané sbírají hlavně zkušenosti

Abychom ale nezůstali jen u tohoto družstva, zmíním se ještě o družstvu z Blatnice pod Svatým Antonínkem. Tam žádné hasičky nejsou, mají tady ale kluky, které jsem potkal na závodech v Malé Vrbce. A zatímco dívky z Kuželova bojují vždy o první místa, Blatničané přiznávají, že zatím hlavně sbírají zkušenosti.

„V minulosti jsme vždycky měli problém se sejit, teď ale měli mladí zájem, tak jsme začali jezdit na soutěže,“ řekl mi Tomáš Dominik, Blatničan, který ale pochází ze sousední Ostrožské Lhoty.

Tomáš mi tvrdil, že nemůžou konkurovat nejlepším družstvům, která dosahují v požárním útoku čas kolem osmnácti sekund, ale že jim jde především o získávání zkušeností. A potěší ho také věty, které občas od některých hasičů slyším. „Já su tak rád, že su s vama a nesedím u televize nebo v hospodě,“ zní ony věty.

Příště se mezi hasiče a hasičky opět podíváme. S některými jsme mluvili už teď na závodech, za dalšími zajedeme.

Text a foto: Radek Bartoniček

(Řadu fotek hasičů i hasiček najdete na www.slovackoDNES.cz)

Historické stěhování

I když vám možná zrovna ke zvonu nesedí titulky tohoto článku, o historické stěhování určitě šlo. Zvon ze známé předměstské ostrožské zvonice (která se nyní kompletně opravuje) stěhovali dělníci na nádvoří zámku, kde bude ošetřen a opět vrácen na zvonici. A když jsem si prohlížel fotky a četl si informace o tomto zvonu, musel jsem myslet i na ty, kteří tady byli před námi.

Vždyť si jen představte, že tento „kousek“, zvaný Ondřej, který

váží kolem 450 kg a má průměr 84 cm, vyrobil neznámý zvonář možná už před rokem 1631! Jak jsem si přečetl v textu paní Věry Hendrychové, Ondřej zvonil ještě na starém ostrožském kostele. V roce 1881 byl přemístěn právě na předměstskou zvonici. Až se na ni nyní vrátí „oprášený“, kdoví, kteří naši následovníci ho zase uvidí při takovém stěhování.

RB

FOTO: Vlastimil Vaněk

Zámecké ostrožské léto

Zámecké kulturní léto v Uherském Ostrohu bývá každoročně velmi pestré a zajímavé. I letos si z jeho nabídky vybralo velké množství zájemců, programy začaly už v květnu a končily zářiovým Dnem otevřených památek.

Mezi akce patří mimo jiné Malířské sympozium, jehož účast-

níky si můžete prohlédnout na fotce. Pět malířů z České republiky a Slovenska po čtrnáct dnů na ostrožském zámku tvořilo a poté své výsledky ukázali na výstavě.

Malíři si atmosféru ve městě pochvalovali, akci podpořilo finančně i ministerstvo kultury.

ZL

Agentura AV pořádá ve spolupráci s Obcí Velká nad Veličkou

Setkání lidových vypravěčů Slovácka a host z Hané
s názvem

Humor - korení života

Vašek Mlýnek I.

V sobotu 26. září 2009
od 19.00 hodin
v Kulturním domě
ve Velké nad Veličkou

Vedle humoristického slova se bude vzpomínat na
legendárního horňáckého vypravěče z Kuzelova
i formou promítání filmových archívních
dokumentů, které započala Česká televize.

Dále v programu vystoupí Mladá horňácká
ciachlová muzika s primásem Romanem Sokolem
a HCM primále Jana Grabce.

Partička s lázeňským podzemím

Společnost garant

www.digimex.cz
Kulturní středisko
www.focuz.cz
www.kuzelov.cz

fotogalerie

na webu

www.slovackyy.denik.cz

**Chcete
vidět více?**

deník Navštivte náš web

ARMY ŠHOP

STARÉ MĚSTO

VÝPRODEJ ARMÁDNIHO ZBOŽÍ STÁLE NOVÝ SORTIMENT!

Při předložení tohoto letáku do 30.9.2009 obdržíte super speciální dáreček!

otevřeno:
PO-PÁ 7.00 - 17.00
SO 7.00 - 12.00

areál společnosti KOVOSTEEL, s.r.o.
Brněnská 1372, STARÉ MĚSTO

tel.: 572 419 743
mob.: 724 418 507
www.kovosteel.cz

Zpravodaj Místní akční skupiny

Hornácko a Ostrožsko

Rozhovor se starostou Hluku

Jaké projekty se nám povedly

Jak od nás získat dotace

Krátké zajímavosti

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko.

Nevnímám Hluk jako město

Rozhovor se starostou Hluku Ing. Janem Šimčíkem

Starosta Hluku Ing. Jan Šimčík už takřka patří k inventáři hlucké radnice. Starostou je už řadu let, a jak se z rozhovoru dozvíte, možná jím bude ještě další roky. Rozhovor jsme začali povídáním o radnici, ze které se mimochodem občas ozývá hlas trubky. Starosta je totiž vášnivý muzikant a z radnice poměrně často míří odpoledne hrát na pohřby.

Když jdu na váš úřad, vždycky si říkám, jestli je pro město, kterým Hluk je, důstojná taková stará radnice. Nezasloužil by si Hluk něco lepšího?

Určitě zasloužil. Máme nejhorší radnici možná v celé republice. A když ne republice, tak v celém okolí. Finance byly zatím potřebnější na jiné priority.

Co s tím budete dělat?

Máme zpracovanou žádost na rekonstrukci radnice, vedlejší požární zbrojnice a tělocvičny základní školy. Celková hodnota je 7 milionů korun. Teď žádost byla přijata na fond životního prostředí.

Jak by ta rekonstrukce vypadala?

Nejdříve bychom chtěli vše zateplit, na radnici nejdou například dobře zavírat okna a ještě přes ně fučí. Potom bychom udělali další práce, oprava soklu, oprava schodišť, bezbariérový přístup.

Nepřispívá například i podoba radnice k tomu, že Hluk nepůsobí navenek až tak úplně jako město, kterým úředně je?

Neřekl bych, že toto je zásadní problém. Navíc například já, a vím, že i dost dalších Hlučanů, nevnímám Hluk jako typické město. Stačí se podívat v Hluku na zástavbu. Je jiná než v běžných městech. Město si představuji jinak.

To jste mě překvapil, většinou vidím starosty, kteří význam svých obcí zvětšují...

To neznamena, že bych tím jeho velikost nějak snižoval a nebyl na své rodiště hrdý. A to patřičně jsem. Mně ale Hluk spíše připadal jako městečko nebo městys. Takto bych ho asi označil. Možná mám špatný názor, ale stojím si za ním. Myslím si, zařazení Hluku mezi města bylo v roce 1970 umělé.

Starosta Hluku Jan Šimčík (vlevo) a jeden ze dvou místostarostů Antonín Kočí. Budova staré školy, kterou vidíte za nimi, možná zmizí. Vedení města by totiž rádo změnilo podobu celého centra.

A pokud jde o celkovou vybavenost, služby a další věci, ty městu odpovídají?

Řekl bych, že ano. Je tady mateřská škola, základní škola, zdravotní zabezpečení je výborné, máte kam jít za kulturou, kam sportovat. Je tady dost míst, kde se dá nakupovat. Máme řadu firem, jsou tady i větší podniky, myslím si, že toto městským podmínkám odpovídá.

A co samotný styl života, vztahy mezi lidmi? Město, městečko, větší vesnice?

Opět bych řekl, že to odpovídá životu v městečku. Lidé se tady mezi sebou znají poměrně hodně, i když to samozřejmě není jako před padesáti lety, kdy sounáležitost mezi nimi byla mnohem větší než dnes. Ale lidé ani dnes nežijí odcizeně i na našich bytovkách jsou vztahy mezi lidmi mnohem lepší než v nějakých větších městech.

Kdy jste vlastně přišel na hluckou radnici a co jste dělal předtím?

V roce 1994. Předtím jsem dělal v Letu Kunovice, začínal jsem jako technolog a končil jsem jako vedoucí výroby na jednom cechu, kde jsme dělali k letadlům trupy, křídla, hodně se tam nýtovalo. Jsem vystudovaný strojař.

Příští rok jsou další volby, budete opět kandidovat?

Uvidíme, co na to řekne naše hlucká stranická buňka.

Ale tak v ní máte hlavní slovo, ne?

Jsem předsedou místní organizace. Snažím se připravit mladší kolegy, aby to po mně už přebrali. Pokud budu cítit podporu lidí, svou kandidaturu zvážím.

A cítíte podporu?

Těžko odhadovat, k tomu bych se neměl vyjadřovat. Ale myslím si, že ano. Samozřejmě vím o lidech, kteří mi nejsou nakloněni, ale nemyslím, že by jich byla většina.

Co si myslíte, že by vám mohlo „přitížit“? Hodně vzruchu bylo kolem ujíždějího svahu pod domy, do kterého město hodně investovalo. Námitky jsou i proti tomu, jak město přebírá majetek TJ Spartak Hluk, leckdo nesouhlasí, jak podporujete možný prodej sokolovny s kinem.

Pokud jde o svah, tam uznávám chybu. Bylo špatné, že jsme svah odbagrovali, protože tím se pod domy začala uvolňovat půda. Jenže jsme měli dobrou vůli, chtěli jsme vyhovět Spartaku, který za námi přišel, že chce v těch místech tréninkové hřiště. Netušili jsme, že se půda začne uvolňovat a nikdo z odborníků nám to neřekl, dokonce ani jeden z majitelů pozemku, který v té době byl členem komise vystavby. Co se týče budovy sokolovny, bude se rozhodovat na zasedání zastupitelstva.

Někteří kritici namítali, že jste byli podezřele moc vstřícní ke Spartaku Hluk, protože svah byl jeho majetkem, který jste přepsali na město a tím převzali i veškeré náklady.

Nevím, co se skrývá za slůvkem podezřele, ale já jsem přesvědčený, že byla naše povinnost převzít tento prostor.

A nejste ke Spartaku skutečně až moc vstřícní? V poslední době jste od něj převzali sportovní stadion, ubytovnu i další prostory, máte snahu získat i sportovní halu. Přitom občas slyším, že dodnes nikdo neviděl účty, ze kterých by bylo jasné, co za velké peníze do Spartaku za poslední roky šlo a jak byly tyto peníze použité.

U sportovního areálu nebo sportovní haly nám nezbyvá nic jiného, než je převzít. Jinak by se mohlo stát, že by je Spartak prodal a kdoví, co by pak bylo. Mimo sportovní halu teď vlastnime vše, co měl Spartak. Ten nyní bude organizovat svoji činnost – doufám, že líp než dosud.

A pokud jde o ono hospodaření TJ Spartak Hluk?

Myslím si, že byla chyba spíš na naší straně, že jsme po Spartaku důsledně nevyžadovali tyto ekonomické věci. Jejich předseda mi už dávno řekl, abychom jim sdělili, co chceme vidět, včetně účetnictví, a oni to předložili. Nikdo se na ně se žádným požadavkem neobrátil, a to ani kritici v zastupitelstvu.

Dá se říci, že dění v Hluku, i to bouřlivější, zvládáte. Jak to děláte, jaký máte „recept“ na to být tak dlouho v čele města?

Být naprosto normální, používat selský rozum, nebát se říci svůj názor, přestože jde třeba proti nějakému zrovna populárnímu názoru, umět uznat svoji chybu. Chodím také často mezi lidi a vím, co je trápí. A myslím si, že se mi daří spolupracovat se všemi politickými stranami, které jsou v zastupitelstvu. Že jsou občas spory, to je naprosto normální. Idylka není nikde, ani v dobře fungujícím manželství. Myslím, že se nám podařilo v Hluku mnohé udělat, neseťkal jsem se s tím, že by někdo označil něco za zbytečnost.

No, občas slyším, jestli bylo nutné budovat například koupaliště...

O stavbě koupaliště v Zelnicích se mluvilo snad od mých dětských let. Já spíše slyším od některých Hlučanů, že prý na koupaliště jezdí většinou cizí lidé. Ale Hlučané mají přece možnost tam chodit. Jsem přesvědčený, že stavba koupaliště byla dobrá investice. Navíc byla zastupitelstvem jednohlasně schválena.

A co projekty nové, co podle vás Hluk nutně potřebuje vybudovat?

Určitě šatny a půdní vestavba v základní škole a určitě místní komunikace, především ulice Antonínskou a potom ulice v centru Hluku. Některé jsou opravdu katastrofální. Rádi bychom udělali změny v celém centru, máme územní rozhodnutí, snažíme se na to získat dotace. To by byla velká akce, při které se zvažuje i možnost, jestli zbourat nebo nezbourat starou školu. Ale o tom si rozhodnou občané sami.

A další projekty?

Máme schválené projekty na rekonstrukci památkových domků za pět milionů, za tři miliony výsadbu parku Kaštanec, máme schválený sběrný dvůr za 23 milionů. Je před spuštěním stavba cyklostezky do Dolního Němčí, která by měla být do konce roku hotová.

Utáhne to rozpočet Hluku, byť hodně milionů získáte jako dotaci?

Určitě počítáme s tím, že příští rok nic nového a většího nebudeme spouštět. Tento rok to ještě ukočurujeme, ale příští rok bude kritičtější. Budeme muset být velmi opatrní při plánování rozpočtu.

Když porovnáte rok 1994, kdy jste na radnici přišel, s rokem letošním, co se podle vás tak nejvíce změnilo v životě lidí v Hluku?

Myslím, že v té době se ještě lidé například ochotně podíleli na práci na obecních prosto-

rách. Z toho jsem nyní trochu zklamaný, dnes lidé řeknou: „Je to obecní, starejte se o to.“ Například sečení trávníku před svými domy nepovažují někteří za své, už se snaží, aby to město udělalo samo. To v minulosti nebylo. Čekal jsem, že budou vstřícnější. V sousedním Dolním Němčí dokonce lidé vytrhávají trávu i na obrubnicích u státní cesty.

Způsobuje to městu nějaké vážné potíže?

Bojím se toho, jak se lidé budou v zimě starat o úklid sněhu před svými domy na pozemcích, které jsou města.

Jak byste se charakterizoval jako starosta? Jaké „metody“ při řízení Hluku se vám osvědčily?

To už jsem částečně odpověděl v některé z předešlých otázek. Přivítal bych kdyby starostové měli větší pravomoce v rozhodování, která se týkají malých drobností a záležitostí. Jsem typ, který se především spoléhá sám na sebe a nesnáším větu typu „ono se to udělá“. Samo se nic neudělá. Jsem nepřítelem odkladu. Je fakt, že jsem ten typ, který má tendenci rozhodovat sám a nést za to odpovědnost. Moje rozhodnutí je však vždycky jenom tím jediným hlasem v radě nebo v zastupitelstvu.

A nemáte příliš rád média...

Do určité míry. Někdy mě rozčílí, protože něco vytrhnou z kontextu nebo napíšou na základě nepřesných informací z jiných zdrojů. Pak řeknou, ať to tedy upřesním, ale to už nikdo nečte. První informace je vždy rozhodující. Zároveň je mně ale jasné, že je nesmysl válčit s médii. To člověk nikdy nevyhraje. To už říkal Churchill, kterého jsem nyní četl.

To jste mě překvapil. Vy čtete Churchilla?

Ano dostal jsem ho na Vánoce od manželky, ale až teď jsem se dostal na dovolené k jeho čtení.

A co jste na něho říkal?

Mě svou politikou vždy přitahoval, na svou dobu měl fantastické názory. Mezi mé favority patří rovněž Reagan a Thatcherová.

Děkuji za rozhovor. A přeji vám, ať máte čas na čtení nejen o dovolené.

Radek Bartoníček

Lipov: Je nás méně! Co s tím?

Obec dala výjimku škole, která má méně žáků. A nabídla peníze těm, co budou stavět

Všichni chodí do lipovské školy. Ale potřebují, abych jich chodilo víc. Ve škole je málo dětí a obec bude muset její existenci více dotovat. Na fotce jsou kluci z Lipova na koupališti.

Když jsem se šel podívat na zatím poslední jednání zastupitelstva v Lipově, byl jsem svědkem velmi zajímavé debaty zastupitelů - debaty, kterou už možná zažily nebo brzy zažijí také jiné obce.

Důvod? Děti v mnohých školách ubývá, navíc mladí lidé z obcí odcházejí, protože mimo jiné nemají šanci, aby si mohli doma postavit vlastní obydlí. Co s tím?

Začnu školou. Lipovští zastupitelé totiž dostali dopis od ředitele místní školy Mgr. Jiřího Šáchy, který je žádal o udělení výjimky a peníze na vzdělávací činnosti školy.

Jak z dopisu vyplynulo, ve školním roce 2008/2009 chodilo do lipovské školy 151 žáků. V průběhu tohoto roku se ale 10 žáků odstěhovalo a začalo chodit na jinou školu a 24 žáků skončilo povinnou školní docházkou. Letos se přitom do první třídy přihlásilo jen 12 žáků a do šesté třídy má chodit pouhých 5 žáků z Louky. „Ve školním roce 2009/2010 by mělo naši školu navštěvovat 134 žáků,“ napsal ředitel školy.

I z jeho dalších slov si šlo udělat docela dobrý obrázek, v jaké situaci je. Má krásnou, moderní školu, výborně vybavenou a s řadou kroužků a perfektním sportovním zázemím, jenže chybí mu právě to nejpodstatnější - žáci.

Pokud chce školu udržet v běžném provozu, bude muset získat od zastupitelů peníze. Když totiž počet žáků klesne pod určitý počet, přijde i méně peněz od státu.

„Žájem nás všech je nesnižovat úroveň výuky spojováním předmětů nebo tříd, a proto věřím, že zastupitelstvo obce, jako její zřizovatel udělí škole výjimku a bude hradit zvýšené výdaje na vzdělávací činnost školy,“ naléhal ředitel Šácha s tím, že v příštích letech by se měl počet žáků opět zvýšit.

Až 200 tisíc škole

Během debaty, která následovala, jsem neslyšel ani od jednoho zastupitele, že by nebyl pro podporu školy. Zádrhel ovšem nastal - jak jinak - při vyčíslování konkrétních peněz.

„Myslím, že bychom měli schválit tak 150 až 200 tisíc korun,“ uvedl starosta Lipova Ladislav Franta.

Peníze by podle něj měli jít především učitelům, protože kvůli menšímu počtu žáků bude stát dávat i méně peněz na úvazky učitelů. „Pokud vím, už teď ředitel ořezal učitelům osobní ohodnocení, jak jen to šlo, mají jenom čistý, základní plat,“ podotkl předseda kulturní a školské komise Vladislav Veverka.

Některým dalším zastupitelům se ale nelíbilo,

že ředitel nenapsal naprosto konkrétně, jaké peníze bude od obce chtít a také na co. Nakonec tedy zastupitelstvo jednohlasně podpořilo výjimku pro školu a rozhodlo i o tom, že jí peníze poskytne, o přesné částce ale chce ještě s ředitelem mluvit.

Měl bych ještě dodat, že debata o lipovské škole byla dlouhá a zajímavá, zastupitelé mluvili například o tom, jak moc či málo je lipovská škola kvalitní nebo třeba jak moc či málo využívají lipovskou školu rodiče ze sousední Louky.

100 tisíc na novou stavbu

Druhé téma lipovského zastupitelstva s tím prvním úzce souviselo. Děti by do školy chodilo více, kdyby v Lipově více mladých lidí zůstávalo a také tady bydlelo. Jenže...

„Střed obce se nám vyliďňuje a pořad rozšířujeme výstavbu někde do okrajových částí, kde je vzhledem k investicím do inženýrských sítí tato výstavba pro nás finančně náročná. Možná by stálo za úvahu nabídnout pobídky pro lidi, kteří by byli ochotni starší domky ve středu kupovat, rekonstruovat, nebo případně zbourat a postavit nové,“ sdělil zastupitelům starosta Lipova Ladislav Franta a hned navrhl i dvě částky: 50 tisíc na rekonstrukci, 100 tisíc na stavbu nového. „Byla by to motivace, aby lidé nevyliďňovali střed obce,“ dodal.

Shrnuli výsledek následné diskuse, obdobný názor jako starosta měli i další zastupitelé. I oni upozorňovali, že pokud obec nepodpoří rekonstrukci domů či stavbu nových, Lipov se bude vyliďňovat. Výsledek hlasování? Všichni podpořili návrh starosty.

Při vzpomínce na zasedání lipovského zastupitelstva jsem přemýšlel nad několika věcmi, které se netýkají jen Lipova. Je velká škoda, že na zastupitelstva vůbec nechodí veřejnost. Je velká škoda, že Lipov i některé další obce nepublikují na internetu zápisy ze svých zasedání zastupitelstva. A co je ještě větší škoda - některé obce občanům nesdělují na webu ani samotná usnesení zastupitelstva.

Text a foto: RB

Louka tenis open

V sobotu 12. září se na místním tenisovém kurtu odehrál první ročník „Louka tenis open“. Ve čtyřhře nastoupilo šest dvojic místních příznivců tohoto sportu. Bylo to vyvrcholení jejich tréninku, na který se scházejí dvakrát týdně během sezony. Připraven byl pro vítěze pohár ale i občerstvující burčák a vynikající guláš. Místní tenisté věří, že se tento turnaj stane již tradicí a že se jej v příštích ročnících zúčastní i přespolní hráči.

Text a foto: František Gajovský

Mladé malířky objevují Louku

Naše společné malování v Louce začalo v roce 2000, kam nás náš kamarád Mirek Broskva pozval. Nabídl nám bydlení v malebném domečku po jeho babičce. Od té doby se zde pravidelně scházíme a malujeme, většinou v druhé polovině srpna, v době kolem Hornáckých ozvěn.

Inspirací je pro nás zdejší krásná krajina, ale také zákoutí starého domku s jeho původní atmosférou, kde můžeme v malování pokračovat i za nepříznivého počasí.

Pro nás malířky je tato hornácká krajina přitažlivá snad právě kvůli tomu, že místní lidé pořád ještě pracují na svých polích, sází a sklízí. Tímto zůstává krajina velmi různorodá a barevná. Díky tomu se dají každý rok znovu a znovu malovat stejné motivy.

Nám totiž nejde jen o námět, motiv obrazu, ale o barevný vjem, který takhle krajina vyzařuje, a u nás probouzí chuť znovu se pustit do malování. Dá se jednoduše říci, že Louka se stala naším malířským domovem.

Zdejšími lidmi se možná zdá samozřejmé, že se pole obdělává, stejně jako nám, že malíř jde malovat do krajiny. Ale ani jedno, ani druhé už

dnes není samozřejmostí. A nedivili bychom se tomu, že nad námi umělecká veřejnost kroutí hlavou a řekne: „Jsou to staromódní blázni, vždyť dnes už v krajině nikdo nemaluje.“

Když stojíme v poli a malujeme, pak pocítujeme spojitost s místními lidmi, neboť i oni určitě často slyší, že se jim taková práce už nevyplatí. A tak přesto pokračujeme dál a děkujeme tímto všem, kteří znovu a znovu obdělávají svá pole a my sem přijdeme znovu a znovu malovat.

Nutno dodat, že tyto tři malířky, členky skupiny Experiment 2, které se scházejí k malování v Louce, pocházejí jak z jižní Moravy (Mgr. Jana Rozková), tak z Valašska (Marie Nováková). A Švýcarka Doris Windlin, žijící v Čechách.

Průřez jejich tvorbou můžete zhlédnout v sobotu 10. října 2009 od 16 hodin a následující neděli v místním KD u příležitosti výstavy ovoce a zahrádkářských výpěstků.

S příspěvím Doris Windlin zaznamenal a fotografoval:

František Gajovský

Co se nám podařilo udělat v obcích...

Milí čtenáři,

v měsíci červenci a srpnu se po dlouhém očekávání podávaly Žádosti o proplacení dotace z naší historicky první výzvy z roku 2008. Žadatelé úspěšně dokončili realizace projektů, které jsme vám představili v minulých číslech časopisu. Dnes se můžeme těšit z dokončených akcí a přiblížit vám je fotografiemi. Podle původního stavu můžete posoudit, jak se jim realizace povedla. Ve skutečnosti jsou jejich díla ještě zajímavější.

Ing. Barbora Válková

1. Malá Vrbka – park v centru obce, sloužící k odpočinku i setkání místních obyvatel (stavění máje). Park se doplnil o živý plot – celkem 117 ks sazenic, kvetoucí keře, cibuloviny a 1 strom. Celková plocha obnovené veřejné zeleně činí 600 m². V rámci projektu obec zakoupila 8 strojů pro údržbu zeleně.

Před realizací

Po realizaci

Po realizaci

Nová technika pro údržbu zeleně

2. **Javorník** - rekonstrukce chodníků a zpevněných ploch před kostelem Českobratrské církve evangelické. Celkem obnoveno 102 m² komunikací. Nově vydlážděná plocha je ve dvou barevných odstínech, které zajímavě ladí s budovou fary. Na prostoru pro zeleň byl založen travní porost a vysázeny javory, podle kterých byla pojmenována i obec.

Před realizací

Po realizaci

Po realizaci

Po realizaci

3. **Lipov** - místní komunikace „Pod Radostnou“, která vede k novostavbám. Nová místní komunikace má délku 78 m, s plochou 400 m². Součástí byla i úprava parkových ploch v okolí komunikace, formou zatravnění o výměře 493 m².

Před realizací

Po realizaci

4. Uherský Ostroh - úprava plochy před zámekem a budovami Přízámčí v Uherském Ostrohu. V centru historické části města se obnovilo 691 m² komunikace a 160 m² parkovací plochy. Použitý materiál – v přední části žulová kostka, v zadní části mlatový povrch. Nad rámec projektu město dokončilo i sadové úpravy – výsadba zimozrázu, levandulí a založení travního porostu. Celkově je zeleň na 289 m².

Před realizací

Po realizaci

Po realizaci

Po realizaci

5. Boršice u Blatnice – výsadba zeleně podél komunikace a u hřbitova + nákup techniky pro údržbu zeleně. V Boršicích se podél komunikace celkem vysázelo neuvěřitelných 440 kusů trvalek, 519 kusů nízkých keřů a 22 kusů stromů. Z čísel a i použité skladby rostlin je jasné, jak Boršice „rozkvetou do krásy“. Součástí projektu byl i nákup techniky pro údržbu zeleně.

Před realizací

Po realizaci

Před realizací

Po realizaci

Nová technika pro údržbu zeleně

6. **Blatnička** – oprava místní komunikace. Opravená komunikace v Blatničce spojuje centrální část obce s obytnou a smíšenou zástavbou. Dle potřeby se doplnily obrubníky a výškově upravily kanalizační šachty. Nový kryt je z asfaltového betonu o tloušťce 50 mm. Celková rekonstruovaná plocha činí 443 m², délka 115m.

Před realizací

Po realizaci

7. **Blatnice pod Sv. Antonínkem** – oprava místní komunikace. U komunikace se zachovala její původní délka 529,6 m, i šířka 5,6 m. Na povrch je použit asfaltbetonový kryt. Při realizaci se vyrovnala vozovka a vyměnily obrubníky.

Před realizací

Po realizaci

Kterak získat dotaci přes MAS Hornácko a Ostrožsko aneb podrobný průvodce úspěšného žadatele

Stále častěji se u nás setkáváme s lidmi, kteří by rádi zažádali o dotaci, ale neví jak na to. Stydí se za svou neinformovanost, zkrleslé představy a raději tedy od svého vysněného záměru upustí.

To je velká škoda, protože ten první krok k získání dotace musíte udělat vy sami. Nebudeme vám lhát, že je to jednoduché, ale naopak vám chceme přiblížit, že to není ani tak složité a nemožné, jak se možná domníváte.

V několika krocích vám nastíníme průběh získání dotace. Připomínáme, že v každé fázi je vám naše Místní akční skupina k dispozici vám ochotně poradit. Pokud byste měli jasný projekt ve své mysli a nedokázali Žádost o dotaci zpracovat, máme pro Vás nabídku Mikroregionu Ostrožsko, který za Vás Žádost kvalitně zpracuje.

Ale nepředbíhejme, nejprve si přečtěte jednotlivé kroky, abyste věděli, co vás čeká a nemine:

1. Vypsání výzvy + seminář

V každém roce vypíšeme výzvu, která se týká jednotlivých dotačních opatření – Fiche. Výzvu naleznete na našich webových stránkách www.leader.ostrozscko.cz nebo v časopise Krajem sv. Antonínka. Ve výzvě je podstatné zaměření dotačního opatření a jednotlivé kritéria přijatelnosti. Důležité je si zapamatovat datum, do kterého nám musíte veškeré příslušné přílohy při podání Žádosti o dotaci odevzdat. Neopomeňte si přečíst, kdo je možným žadatelem – vždy záleží na dotačním opatření – mohou to být obce, svazky obcí, nestátní neziskové organizace, nadace, zájmová sdružení právnických osob, zemědělský podnikatel, nezemědělské podnikatelské subjekty, které činnost zahajují nebo mají kratší jak dvouletou historii v oblasti podnikání v cestovním ruchu.

Současně s výzvou se zveřejní i datum semináře určeného právě pro vás - pro žadatele. Seminář určitě nepodceňujte, protože se dozvíte plno zajímavých informací a návodů, jak vyplňovat formulář, co musí být v popisu projektu, a také běžné chyby, díky kterým může

být vaše Žádost vyřazena. Určitě v první fázi při rozhodnutí, zda si zažádat o dotaci hraje i velkou úlohu mít zajištěné předfinancování projektu! To je největší strašák našich úspěšných žadatelů. Dotaci získáte až po realizaci projektu!

2. Konzultace záměru, doložení povinných příloh

Pokud se z časové tísně nedostanete na náš seminář nebo si nejste jisti svým záměrem, je nejjednodušší cestou konzultace dalšího postupu u nás v kanceláři MAS Hornácko a Ostrožsko. Raději si vždy každý záměr pečlivě ověřujeme, zda spadá do příslušných způsobilých výdajů, aby se nestalo, že Vám projekt na Státním zemědělském intervenčním fondu (SZIF) vyřadí.

Po schválení záměrů do způsobilých výdajů Vás seznámíme s potřebnými přílohami, které musíte dodat při podání Žádosti o dotaci. Součástí těchto příloh je projekt, ve kterém představíte svůj záměr. Projekt má předepsanou osnovu. Další přílohou je formulář Žádosti o dotaci, Čestné prohlášení žadatele, katastrální mapy, povolení stavebního úřadu, technická dokumentace...

Veškeré povinné přílohy naleznete v příslušné Fichi, které se daná výzva týká. Doporučujeme, abyste nám osnovu projektu a formulář Žádosti o dotaci e-mailem zaslali opět ke konzultaci a tím předešli zdlouhavému doplňování.

V případě, že máte veškeré přílohy Žádosti o dotaci připravené k odevzdání, domluvíte si u nás schůzku k odevzdání Žádosti. My uděláme formální kontrolu Žádosti a vystavíme vám potvrzení o registraci projektu na MAS Hornácko a Ostrožsko.

3. Kontrola projektu, hodnocení projektu

Dle harmonogramu následný týden po ukončení výzvy probíhá podrobná kontrola obsahové správnosti a přijatelnosti Žádosti. Pokud Žádost nespĺňuje kritéria přijatelnosti, je automaticky z dalšího výběru vyřazena. MAS je povinná o výsledku kontrol informovat ko-

nečného žadatele do 5 pracovních dnů od ukončení kontroly.

Následně dle daných preferenčních kritérií výběrová komise stanoví pořadí žadatelů podle počtu získaných bodů a následně vytvoří seznam vybraných Žádostí. Výsledky výběrové komise schválí programový výbor a nejvyšší orgán – valná hromada.

4. RO SZIF Olomouc

Úspěšné projekty se dále zaregistrují na Regionálním odboru SZIF v Olomouci. I zde proběhne kontrola Žádosti. Po pozitivním výsledku kontroly vás RO SZIF v Olomouci vyzve k podpisu Dohody o dotaci.

5. Realizace projektu

Po podpisu dohody o dotaci naše MAS uspořádá tematický seminář pro úspěšné příjemce dotace. Logickými tématy jsou Pravidla zadávacích a výběrových řízení dle pravidel MZE a dle zákona 137/2006, Pravidla pro účtování dotace, správnost účetních dokladů a podkladů pro účetní doklady, Řízení změn a podávání Hlášení o změnách a Pravidla kontrola včetně práv a povinností kontrolovatelného.

Během realizace projektu jste povinni dokladovat jednou za 4 měsíce průběžnou zprávu o postupu realizace projektu a předat jí na MAS.

I v této fázi projektu jsme vám k dispozici s radami, v případě jakékoliv změny vám pomůžeme podat Hlášení o změně.

6. Žádost o proplacení

Předposlední etapa je Žádost o proplacení, kde dokládáte formulář Žádosti o proplacení, účetní doklady, podklady ze zadávacího řízení, soupisky účetních dokladů...podrobně jsou povinné přílohy, předkládané při Žádosti o proplacení zmapované v příslušné Fichi. Veškeré tyto přílohy musíte nejprve přeložit na MAS - 21 dní před konečným termínem Žádosti o proplacení. Vše vám zkontrolujeme, potvrdíme a vystavíme kontrolní listy.

Poté všechno toto zaregistrujete na RO SZIF v Olomouci.

7. Proplacení dotace

V případě, že nebudou při kontrole ze strany SZIF zjištěny nedostatky, bude vám dotace schválena nejpozději do 12 týdnů od zaregistrování Žádosti o proplacení. Proplacení následuje do 21 dnů od okamžiku schválení Žádosti o proplacení. Tím vaše povinnosti nekončí, nezapomeňte, že dle pravidel je lhůta vázanosti projektu na účel po dobu 5 let od data podpisu Dohody o dotaci.

Pokud jsme vás navnadili, tak počítejte, že začátkem příštího roku pro vás připravujeme výzvu na tyto dotační opatření:

Fiche 1 – Podpora cestovního ruchu - ubytování a sport (Přestavba budovy či její části na malokapacitní ubytovací a stravovací zařízení včetně souvisejících aktivit (nákup vybavení, výstavba příjezdové cesty, výsadba doprovodné zeleně). Nová výstavba malokapacitního ubytovacího a stravovacího zařízení včetně souvisejících aktivit (nákup vybavení, výstavba příjezdové cesty, výsadba doprovodné zeleně). Rekonstrukce a modernizace objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch a pro sportovní využití. Přestavba nevyužitých objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch pro sportovní využití. Nová výstavba objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch pro sportovní využití.

Fiche 3 – Občanské vybavení pro děti a mládež - která zahrnuje tyto aktivity: Obnova budov a ploch v oblasti kulturní infrastruktury (centra společenského života, kulturní a spolkové domy, víceúčelové objekty apod.) Obnova budov a ploch v oblasti péče o děti včetně dětských hřišť. Nová výstavba budov a ploch v oblasti péče o děti včetně dětských hřišť. Obnova budov a ploch v oblasti vzdělání - venkovské školy. Obnova budov a ploch v oblasti zdraví, sportu, volnočasových aktivit, základní obchodní infrastruktury (hřiště, tělocvičny, víceúčelová sportovně-společenská centra). Obnova budov a ploch občanské vybavenosti pro veřejnou správu a budov hasičských zbrojnic

Ing. Barbora Válková

Hornácká pětadvacítka z Lipova

Nejlepší z Hornáků Jan Miškeřík z Lipova, který byl současně i ředitelem závodu, se obcerstvuje po vyběhnutí největšího kopečku na trati nad Velkou nad Veličkou.

Poprvé v historii 39. ročníku, nejstaršího mezinárodního bežeckého závodu na 25 kilometrů na Moravě - Hornácká pětadvacítka, se nestartovalo z centra regionu, z Velké nad Veličkou, ale z Lipova.

„Postupně chceme do organizování zapojit všechny obce na trati, kde závod probíhá. Místo startu a cíle tedy budeme každoročně obměňovat. Zvýší se tím atraktivita i kvalita závodu, přiláká mezi běžce více diváků, což se potvrdilo i tady v Lipově, kde všechno proběhlo na jedničku. Jedinečnost tohoto oblíbeného a profilově náročného běhu bude i v tom, že nikde v republice se s měněním startu a cíle neexperimentuje. Jelikož většina ročníků se konala ve Velké nad Veličkou, pochopitelně jubilejní 40. hornáckou pětadvacítku plánují opět v centru regionu Velké. Potom už převezme štafetu Hrubá Vrbka, Louka, Javorník,“ prohlásil stálý organizátor a duchovní otec běhu Veličan Tonda Vrba.

Letošní ročník sužovalo 59 účastníků velmi extrémní teplé počasí. Suverénním vítězem, způsobem start-cíl, se stal na lipovském náměstí atlet Moravské Slávie Brno Daniel Orálek v čase 1 hodina 30 minut 28 sekund. V ženách doběhla první Marta Durnová z Veselí nad Moravou.

Text a foto: Antonín Vrba

Loučení s prázdninami v Louce

Letos už po páté připravila „Parta hic, co nedělá nic“ zábavné odpoledne pro děti v Louce. Bohužel, počasí pořadatelům nepřálo, a tak se akce nemohla uskutečnit na místním hřišti. Všechny atrakce se však podařilo nainstalovat do sálu kulturního domu, a tak nic nezabránilo v pokračování tradice loučení s prázdninami. Ceny a občerstvení pro malé soutěžící připravil obecní úřad.

„Parta hic, co nedělá nic“ ne že nedělá nic, ale každoročně na konci prázdnin pořádá pro děti tuto akci.

Je to skupinka nadsněných rodičů, kterým není jedno, jak jejich děti tráví svůj volný čas. Byla u zrodu víceúčelového sportoviště v areálu „Pod vrbama“. Podíleli se na přípravě dětského koutku, tenisového kurtu a plochy se speciálním povrchem pro ostatní míčové hry. V plánu mají do budoucna nejen zachovat tuto tradici, ale připravit více podobných akcí pro děti.

Text a foto: František Gajovský

Zaplňuje bílá místa na mapách

Amatérský archeolog Martin Ďuga objevil věci, které obdivují i špičkoví odborníci

Představte si pole, na kterém zemědělci nedávno sklídili úrodu. Uvidíte černou hlínu, udusanou koly traktorů a dalších zemědělských strojů. Na jednom takovém poli, jen kousek za Hrubou Vrbkou, se setkávám s panem Martinem Ďugou. Mužem, který od patnácti let hledá na Hornácku stopy po našich předcích. Díky němu se do hornácké obce sjeli špičkoví archeologové. Mají za sebou úspěšný zjišťovací výzkum – našli vzácnou vápenickou pec a keltskou chatu.

„Je to naprostá bomba“

„Když jsme začali odkrývat po vrstvách, byli jsme zklamaní - aspoň prvních 30 centimetrů. Až v tmavé humusové vrstvě byla keramika - ze střepů sa podaří rekonstruovat celá nádoba - dvě bronzové šicí jehly a skleněný korálek. Jama se zhodnotila až sme odkryli dno,“ říká amatérský archeolog Martin Ďuga. A hned dodává: „Je to naprostá bomba.“

Tou bombou nazývá pan Ďuga vápenickou pec s předpeční jámou. V „pracovní části“ se prováděl výpal vápna, topili především dubovým dřevem. Už v době římské bylo vápno velmi důležité. Používalo se k tavení železa či ke koželužství, částečně jako lék – antiseptikum – a už tenkrát si zdobili svá obydlí, vápno používali k bílení chat.

Je to druhá vápenická pec objevená na Moravě! Tu první našli v letech 1972 až 1980 v lokalitě Vlčnov - Dolní Němčí.

„Nálezy byly bohaté na keramiku, kamenný brousek, úlomky skleněných náramků, kosti... zajímavostí je, že tu byly i dvě části lidské lebky,“ vyjmenovává pan Ďuga. Komu ale patřila budou archeologové vědět až začátkem roku 2010. „Byla asi mladšího člověka, ale nevíme... může to být i trofej, nemusí to být ani nikdo z těch, kteří tu bydleli,“ odhaduje.

Je krásný nedělní podvečer, den se blíží ke svému konci a slunce se pomalu sklání k obzoru. Nad námi zapadá slunce. Stojíme v „jámě“, poslouchám pana Ďugu, který zajímavě mluví o nálezech i jak se tenkrát žilo

Pan Ďuga v Hrubé Vrbce žije celý život. Kromě hledání „bílých stop na mapách historie“ se věnuje folkloru, účinkuje s mužským pěveckým sborem. K tradicím a folkloru jej přivedli rodiče, kteří jsou stejně jako on „opravdoví Hornáčci“. Dějepis ho nesmírně zajímal na škole, a tak když byla možnost, zůstal mu věrný až dosud. „Rodina to chápe,“ tvrdí. Jediné, co jej mrzí, že si bude muset počkat na vnuky, protože děti archeologie příliš nezajímá. „Každý na to nemá trpělivost, někteří si i klepou na čelo, když mě vidí chodit furt po poli.“ Jeho život je také úzce spjatý s velickou Kordárnou, kde pracuje už šestadvacet let. To je ale téma na jiný článek.

a ukazuje na kulové jamky, které tu zůstaly po zapuštění kůlu do hlíny. Díky tomu odborníci ví, jak tehdy lidé žili i s čím pracovali. „Chaty byly dřevěné ze štípaných fošen, kuláčů, půlkuláčů, jako výplň se používala košatina. Obydlí likvidovali zvláštním způsobem, když dosloužilo, tak jej prostě zapálili a bylo to. Zplanýrovali a šli dál.“

„Je to takové zadostiučinění po těch letech.“

Ráda bych napsala také o panu Ďugovi, celý tento poprask – myšleno jen v dobrém - je jeho zásluha.

„Zaplňování bílých míst na mapách je můj velký koníček,“ přiznává. Sám si vzal dovolenou v práci, aby pomáhal s výzkumem. Denně přicházel kolem osmé ráno a večer odcházel zase kolem osmé. Doma pak do půlnoci čistil nálezy z toho dne. Jen skromně vyjadřuje svou radost nad tím, co se podařilo najít. „Je to takové zadostiučinění po těch letech.“

Sám uspořádal už několik výstav nejen ve Vrbce, ale také ve Velké nad Veličkou. Když probíraly děcka v kuželovské základní škole středověk, chodily k němu a učily se z nalezených předmětů.

Když přecházíme k druhé jámě, přijíždí několik kol, je to místní kněz s rodinou. Přidávají se k nám a pokládají stejně zvědavé otázky. Zároveň neváhají vyjádřit obdiv nad tím, co vidí. Pan Ďuga ochotně vysvětluje, ostatně jako ještě několikrát během doby, kdy jsem v Hrubé Vrbce.

Toto naleziště je zatím pouze na jednom hektaru, všichni ale doufají, že se podaří sehnat peníze a povolení k prozkoumání další plochy. „Ale až bude čas,“ podotýká.

Nálezy skončí v Masarykově muzeu Hodonín. Bez peněžní pomoci tří hornáckých obcí by to nešlo, pomohla Hrubá Vrbka, Malá Vrbka a Kuželov. Kromě pomoci studentů z pátého ročníku přispěla finančně také Masarykova univerzita v Brně. Zaslouží si díky!

Text a foto: Zuzana Lipárová

Biřmování v Ostrožské Nové Vsi

Tady na snímku se můžete podívat na letošní biřmovance v Ostrožské Nové Vsi. Když jsem si s některými z nich povídal, zjistil jsem, že některým nebylo ještě ani dvacet, nejstarší paní bylo čtyřicet tři - a tak jako někteří z biřmovanců nebyla Novešťanka.

Do místního kostela přijel na biřmování olomoucký světitel biskup P. Josef Hrdlička, jež vítal především rodiče, kteří podle něj „mají velký podíl na tom, že předali svým dětem dědictví otců a matek, kterým je právě víra. „Přál bych si, aby to, co se zde odehraje, nebyl jen nějaký působivý rituál, ale velké objetí Boha s lidmi a lidí s Bohem,“ promluvil k věřícím.

Text a foto: RB

Tak tady jsou všichni biřmovanci z Ostrožské Nové Vsi na společné fotce. Místní kněz P. Krajčovic je úplně vpravo za vysokým krojovaným mladíkem.

Spodní řada: Nikol Klabačková (vítězka), Marek Stánek, David Pešík, František Pavlas, Ondřej Zelený.

Horní řada zleva: Martina Žajdlíková, Daniel Štergenich, Martin Pavlas, Jakub Juřica, Jan Radoch, Štěpán Zelený.

FOTO: Stanislav Dufka

Lhotská tenisová mládež

Zřejmě nikde v našem regionu se nevěnují tenisové mládeži tak poctivě jako v Ostrožské Lhotě. I letos jste mohli na místních kurtech vidět trénovat a hrát tenis mladou přípravku i dospívající mládež. Stejně tak mají v Ostrožské Lhotě systém několika turnajů, opět počínaje dětmi až po turnaj veteránů.

Na této fotce jsou účastníci letošního Mistrovství Lhoty žáků, které vyhrála dívka - Nika Klabačková. Druhý byl Daniel Štergenich, třetí Jakub Juřica a čtvrtý Štěpán Zelený. Ve Lhotě se tenisu zatím stále ještě daří i díky podpoře vedení obce, starosta Antonín Jelének například i letos přišel neformálně podpořit mladé tenisty při turnaji O pohár starosty obce. Horší je to už bohužel s tenisem dospělých, kdysi velké množství hráčů na kurtech se ztenčuje, a to přesto, že podmínky v klubu jsou stále na výborné úrovni. Ještě pro zajímavost - nejlepším lhotským tenistou současnosti je Zdeněk Kotačka.

Veškeré informace o lhotském tenisu získáte na stránkách www.tkostrilhota.cz.

RB

Kulturní novinky v Ostrožské Nové Vsi

Známý kulturní novoveský „buditel“ Jan Botek (na snímku) přichystal další zajímavé novinky ve své obci.

Až do 1. října můžete například navštívit výstavu významného malíře a grafika z Uherského Ostrohu Zdeňka Hudečka, a to na obecním úřadě. Výstava nese název „Ve jménu folkloru“, a autor na ní představí tvorbu z posledních let. Výstava je zaměřena,

jak už název napovídá, na lidové zvyky a tradice Slovácka, které autor zobrazuje svým typickým poetickým ztvárněním. Datum vernisáže: 20. září v 17.00 hodin.

Navíc se proslýchá, že Jan Botek se v minulých měsících velmi zajímal o jízdu králů a uvažoval nad tím, že by se jí inspiroval při dalším obohacování novoveského života. Nechme se tedy překvapit. **RB**

Podobenky z Nové Lhoty

Když se devětadvacetiletá blanenská rodačka Jana Brodecká zamýšlela nad svým prvním zaměstnáním, zavál jí vítr nečekaně až na úplný okraj moravsko - slovenského pomezí. Odtud pochází její partner Antonín Okénka, se kterým společně studovala na olomoucké univerzitě germanistiku.

Oba se usadili v jeho rodné vsi, Nové Lhotě. On začal dělat starostu obce, ona učitelku na základní škole.

Už dva roky se seznamuje s tradicemi tohoto kousku Hornácka a lidé v krojích jsou také tématem její zářiové výstavy obrazů s názvem Podobenky z Nové Lhoty, která je k vidění na radnici v Kunovicích od 25. září do 9. října 2009.

„Jde o výběr z mé tvorby, v jehož centru jsou obyvatelé malé hornácké vesnice v místních lidových krojích. Část je věnována vzpomínce na osadníky z počátku 20. století dochované na dobových fotografiích. Na plátnech se ale mohou poznat hlavně současní malí i dospělí

Jana Brodecká a dole některé její akvarely.

přivrženci folkloru, kteří dnes svým zájmem přispívají k udržení pomalu se vytrácejících lidových tradic v Nové Lhotě,“ říká Jana Brodecká, která je absolventkou pedagogické a filozofické fakulty, kde vystudovala obor učitelství výtvarné výchovy a německého jazyka. Ve svých akvarelech si všímá jedné z tradic, kterou se dnes občané v Nové Lhotě snaží oživit. Jde o tradici „sáharů“, místních dřevorubců, kteří se v minulosti živilí kácením dřeva a jeho zpracováním. Dnes už jsou sáharé pouze součástí folklorních oslav.

„Téma „lidí v krojích“ ve mně, jako člověku z města, vyvolává jednu důležitou otázku. Co dnes mladé lidi vede k tomu, oprášit z půdy vyšívanou košili, trslavice a kabátec po dědečkovi, nebo si je dokonce nechat nově ušít? Jaká je pravá motivace obléct se do náročných krojů po předcích a zpívat jejich sedlácké písně, když je dnes všude obklopují moderní žánry?“

RB

Horňáci na sjezdu „kachen“

Kdo nebyl poslední týden v červenci tohoto roku na 18. světovém srazu majitelů a přátel vozu Citroen 2CV „kachen“, nemůže nikdy říci, že ví, o co jde.

A pokud mu o tom bude vyprávět někdo, kdo tam byl, stejně mu neuvěří.

Ta přátelská atmosféra, skvělá nálada umocněná krásným letním počasím a perfektním prostředím celého areálu, o tom nelze jenom vyprávět, to se musí prožít!

Užívali si to také členové starší skupiny národopisného souboru Velička, kteří zde za doprovodu Hornácké cimbálové muziky Petra Galečky prezentovali krásu hornáckých písníček.

Malebnost hornáckých krojů obdivovali diváci ze 33 zemí světa a

někteří si ve volné zábavě zatančili polku, valčík nebo dokonce i cifry z čardáše se členy souboru Velička.

Organizace celé akce byla zvládnutá na jedničku, vždyť pro 7 700 účastníků sjezdu byly zajištěny různé akce v celém areálu. Od módních přehlídek, divadlo, sportovní soutěže až po různá hudební vystoupení.

Probíhaly zde ochutnávky specialit světových kuchyní - od francouzských žabích stehýnek, až po český bramborák.

Nejen pro děti, kterých bylo na srazu 1250, byla uspořádána škola jízdy na in-line bruslích, jízdy zručnosti, jízdy na koních a mnoho dalších atrakcí, které pro ně organizátoři připravili. Na autodráze

si zájemci mohli zazávodit právě s modely vozů Citroen 2CV.

Na otázku, kde se bude konat další sjezd „kachen“, nám předsteda pořadatelské organizace Citroenem 2CV Tomáš Neruda prozradil,

že příští pořadatelskou zemí je Francie. Na přiloženém foto jsou členové souboru Velička před hlavní cenou - rekonstruovaným Citroenem 2CV.

Marie Vachunová, Velička

Slovácké slavnosti vína 2009 - hodové kroje

Pro mnohé diváky na Masarykově náměstí v Uherském Hradišti to byl zážitek, když na Slováckých slavnostech vína sledovali krojovanou přehlídku hodových párů ze 41 obcí. A mezi těmi, kteří sklídili velký potlesk, byli také hodové páry z našeho mikroregionu. Na ojedinělé přehlídce nás reprezentovaly svobodné páry z Uherského Ostrohu, Ostrožské Lhoty a Ostrožské Nové Vsi. Na této stránce se můžete podívat na starší stárky a pečlivě porovnávat, jaké rozdíly mezi jejich kroji jsou. A ještě dodám, že všechny páry byly oblečeny do toho nejlepšího, co můžete v našem regionu vidět.

Už moderátorky této přehlídky velmi děkovaly všem krojovaným, kteří obětovali svůj čas a se svými příbuznými do Uherského Hradiště přijeli. A stejné poděkování jim posíláme také my.

Text a foto: RB

(Na www.slovackoDNES.cz najdete zvukový záznam přehlídky a všechny kroje)

Ostrožská Nová Ves

Ostrožská Lhota

Uherský Ostroh

Slovácké slavnosti vína 2009

Veselí nad Moravou

Ostrožská Lhota

Blatnička

Ostrožská Nová Ves

Boršice u Blatnice

Uherský Ostroh

Hluk

Blatnice pod Svatým Antonínem